

บทนำ

เผ่ามารถูกปราบแล้ว

ประมุขสวรรค์ยืนดียิ่งนัก เผ่ามารคือเผ่าที่เป็นอริกับทวยเทพ พวกเขาทำสงครามกันมาช้านาน หลายพันปีมานี้ เผ่ามารสร้างปัญหาและความเสียหายให้เหล่าเทพเซียนบนสวรรค์และมนุษย์ไม่รู้จักหยุดจักหย่อน

ดังนั้นเมื่อพวกมันหายไป โลกมนุษย์ย่อมมีแต่ความสงบสุข พระองค์เลยสั่งให้เปิดคลังสุรา นำสุราที่บ่มมานานพันปีอย่างดีออกมาแจกจ่าย เทพเซียนทุกองค์ตั้งแต่ระดับสูงสุดจนถึงระดับล่างสุดจะต้องได้ลิ้มรสสุรานี้ อีกทั้งยังจัดงานเลี้ยงถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน

แต่ประมุขสวรรค์ก็ยังไม่ลืมส่งเทพสวรรค์บางองค์ลงไปคอยเฝ้าระวัง ไม่ให้เหล่ามารที่หลงเหลือเหิมเกริมได้

และหลังจากงานเลี้ยงที่ยาวนานจบลง ประมุขสวรรค์ก็คิดจะเข้าบรรทมด้วยความปรีดา สุขุราที่จากนี้ไปจะไม่มีเรื่องปวดหัวอีก

ผายลม!

ทันทีที่ม่านเตียงของประมุขสวรรค์ถูกเปิด ประมุขสวรรค์ก็พบพระมารดาของตนเองและชายหนุ่มผู้หนึ่ง นอนกอดก่ายกันในสภาพ

กึ่งเปลี่ยนบนเตียงของพระองค์ ประมุขสวรรค์ถึงกับสร้างเมา แหกปาก
โวยวายจนเหล่าเทพทั้งหลายกรูกันเข้ามาอย่างตกใจ

ภาพแรกที่เหล่าเทพเซียนเห็นคือประมุขสวรรค์ของพวกเขา
เข้าอ่อนจนลงไปกองอยู่ที่พื้น

ภาพที่สองคือร่างกึ่งเปลือยที่ไม่น่าดูนักของหญิงชราที่เป็นที่
เคารพนับถือ

ภาพที่สามคือร่างกึ่งเปลือยของเทพหนุ่มผู้เป็นที่จับตามองของ
สรวงสวรรค์

“นั่นมู่หรงเหยียนมีไฉ่หรือ!”

เสียงหนึ่งร้องขึ้นมา ชายหนุ่มรูปงามที่ปล่อยเส้นผมสีดำลึบ
รุ่มร่าย อันเป็นหัวข้อวิพากษ์วิจารณ์กันของเหล่าเทพเซียนนั้นมีเพียง
ผู้เดียว

“เจ้า...!” ประมุขสวรรค์ขึ้นฉับอันสั่นระริกไปที่มู่หรงเหยียน เขา
โกรธจนหนวดกระดิก “แต่ไหนแต่ไรมาข้าตามใจเจ้ามากเกินไปกระมัง
จึงได้กล้ากระทำความผิดเช่นนี้กับมารดาของข้า!”

คราแรกมู่หรงเหยียนกำลังสะลึมสะลือ แต่พอได้ยินประโยคที่
ว่า ‘กล้ากระทำความผิดเช่นนี้กับมารดาของข้า’ ก็คล้ายจะถูกสาดหน้าด้วย
น้ำเย็นจัด พอหันมาเห็นหญิงชราที่โอดครวญเบา ๆ ว่า ‘เอวข้า’ ข้าง
กาย เขาก็แหกปากร้องเสียงดังพร้อมกระซากผ้าห่มมาคลุมกาย ทำให้
มารดาสวรรค์ถึงกับร่วงตกเตียง

นี่หาใช่ครั้งแรกที่มู่หรงเหยียนถูกจับได้คาเตียงกับสตรี

แต่นี่เป็นครั้งแรกที่คนเคียงหมอนของเขาคือหญิงชรา ผู้ที่ได้รับการ
สักการะจากเทพเซียนทั้งสวรรค์

ดังคำกล่าวที่ว่าบุตรได้ดี บิดามารดาอย่าอวดอันนิสงส์ ประมุข
สวรรค์ขึ้นสวรรค์ เขาก็รับมารดาของตนมาดูแล เหล่าเทพเซียนทั้งหลาย
ยอมรับในความกตัญญู ฝ่าเคารพนบนอบนางเสมอมา และนางก็
วางตัวดี เป็นแบบอย่างที่ดีของเหล่าสตรีบนสวรรค์

ทว่าบัดนี้ เทพเสเพลแห่งสวรรค์กลับสาดหมึกดำใส่ผู้ที่พวกเขา
เคารพจนนางต้องแปดเปื้อน เหล่าเทพเขียนกระเหียนกระหือรืออยาก
จะฉีกเนื้อมู่หรงเหียนกิน

มู่หรงเหียนเห็นสายตาทั้งหลายที่มองมา ก็เร่งโบกไม้โบกมือ
แล้วร้องขึ้น

“พะ...ฝ่าบาทพระทัยเย็นก่อน! กระหม่อมอาจจะชอบใกล้ชิด
สตรี แต่มีเคยกินของแสง! ปกติมารดาของพระองค์ทั้งเข้มงวด ดุดัน
ชวนให้ถอยห่างนับพันลี้ ทั้งยังเหี่ยวหน้างานขนาดนี้! ข้ายอมไม่
กล้า...!!!”

พูดไม่ทันจบก็ต้องกระโดดหลบคมดาบสวรรค์ที่มารดาสวรรค์
คว้ามาจากข้างเอร์ของประมุขสวรรค์ผู้ซึ่งกำลังพยักหน้าหงิกๆ เห็น
ด้วยกับมู่หรงเหียน มารดาสวรรค์แผดเสียงร้อง

“มู่หรงเหียน! แต่ไหนแต่ไรมาเจ้าดีแต่สร้างเรื่อง ก่อความ
วุ่นวายมากมาย! แต่ไม่มีครั้งใดที่ข้าจะทนไม่ได้จนถึงตอนนี้...!! เจ้าถึง
กับย่ำยี่ข้า!!” นางซิงตาแดงก่ำ ถลึงมองมู่หรงเหียนที่ควรญครางในใจ
ว่าอนิจจา

เขาต่างหากที่ทนไม่ได้ เทพหนุ่มผู้เป็นขวัญใจของเหล่านางเขียน
ทั้งสวรรค์จะต้องมาแปดเปื้อนเพราะ...

มู่หรงเหียนอยากจะรำให้ แต่เดิมาก็ได้ฉายาว่ากินไม่เลือก
อยู่แล้ว แต่คราวนี้กลับเป็นหลุมดำฝังใจ ตลอดชั่วกัลปาวสานอย่าง
แน่นอน!

“อาเหียน...” เหล่าเทพเขียนหญิงที่เคยอิงแอบแนบชิดตา
แดงก่ำ ลอบร้องไห้กระซิกกันอย่างอดไม่อยู่ อยากจะเข้าไปช่วย
มู่หรงเหียนใจแทบขาด แต่พอสามีและคนรักของพวกนางเหลือบตา
มองมา แต่ละคนก็หันหน้าหนี ลอบเช็ดน้ำตาเงียบๆ

“ใครก็ได้! ไปตามเขียนเพยหมิงมาบัดเดี๋ยวนี้!” ประมุขสวรรค์
ร้องหาคนเพียงผู้เดียวที่สามารถกำราบเจ้าตัวแสบได้

“แม่ทัพเขียนลงไปประจำการที่โลกมนุษย์ อีกนานกว่าจะกลับ
สวรรค์พะยะค่ะ” เทพผู้หนึ่งบอก

เขียนเพยหมิงถูกส่งไปเกิด คอยดูแล เฝ้าระวัง และกำราบมาร
ร้ายในอนาคต ประมุขสวรรค์ทอดถอนใจ ขณะที่มู่หรงเหยียนทรุดตัว
ลงกอบเสื้อผ้าสีขาวของตนเอง กำลังจะย่อหน้า

“เจ้าหยุดบัดเดี๋ยวนี้!” ประมุขสวรรค์ร้องสั่ง “เจ้าทำมารดาของ
ข้าเสียเกียรติแล้วคิดว่าจะรอดไปโดยง่ายเหมือนคราก่อนๆ หรือ!?
ตอบข้ามาว่าจะยอมตาย หรือแต่งงานกับมารดาของข้า!!!”

“กระหม่อมยอมตายพะยะค่ะ!” มู่หรงเหยียนตอบอย่างไม่ลังเล
พลางรีบสวมเสื้ออย่างรวดเร็ว

“เจ้า...!” มารดาสวรรค์ร้องหนึ่งคำ ก่อนจะหน้ามืด ล้มหายไป
ด้านหลัง

เทพสงครามองค์หนึ่งคว้าคอเสื้อแล้วโยนมู่หรงเหยียนมาตรง
กลางวงไม้ให้หนีจากการพิพากษา เหล่าเทพธิดาเฝ้าปรนนิบัติพัดวี
มารดาสวรรค์ ขณะที่ประมุขสวรรค์อ้าปาก อยากเปล่งวาจาแต่มีอาจ
พ่นคำใดออกไปได้ พระองค์จะลงโทษดัดวิญญูณมู่หรงเหยียนได้
อย่างไร

มู่หรงเหยียนมีดีอะไรหรือ

เขาขึ้นสวรรค์มานาน คราแรกก็ประพาศิตัวอยู่ในกรอบที่เหมาะสม
กับการเป็นเทพเขียนบนสวรรค์ ทว่าเมื่ออยู่นานไป ชายหนุ่มก็เริ่ม
ออกลาย มีเทพองค์ไหนบนสวรรค์บ้างที่มักพุดคุ้ยหยอกเย้ากับเทพ
เขียนสตรีโดยไม่เลือกว่าอีกฝ่ายเป็นภรรยาของผู้ใด ซุกอยู่กับเหล่า
สุรานารี และมีของแทนใจของเขาห้อยติดเอวสตรีแทบทุกคนบนแดน
สวรรค์ นักเข้าก็ถึงกับมีคนพบมู่หรงเหยียนขึ้นไปนอนเบียดกับ
คู่สมรสของผู้อื่น เขาเป็นว่าใครที่ได้ฟังวีรกรรมของเทพผู้นี้ล้วนตั้ง
คำถาม ‘มู่หรงเหยียนสามารถบำเพ็ญจนกลายเป็นเทพชั้นสูงสวรรค์ได้
อย่างไร’

ปริศนานั้นจบจนวันนี้ยังไม่มีผู้ใดตอบได้

แต่ที่แน่ ๆ หากท่านจับเทพเซียนบนสวรรค์ เอาแต่เพศชาย ทั้งหมดมารวมกันแล้วถามว่าพวกเขาชังใครมากที่สุด หากมู่หรงเหยียน ได้อันดับสอง ย่อมไม่มีผู้ใดได้อันดับหนึ่ง กลับกัน หากถามเทพเซียน หญิงทั้งหลายว่าใครคือคนที่พวกนางเกลียดให้ โปรดปรานชายใดมากที่สุด อันดับสองนั้นต้องเป็นชื่อของมู่หรงเหยียน

ด้วยวิสัยขอบช่องแฉะกับภรรยาของชาวบ้าน ก็นับว่าเขาเป็น ผู้นำชังแห่งสวรรค์โดยแท้ แต่กระนั้นประมุขสวรรค์กลับมีอาจุมอบโทษ ตายให้มู่หรงเหยียนได้

มิใช่ว่าเพราะอาจารย์ของมู่หรงเหยียน ไม่พินั้นเป็นหนึ่งใน ผู้ยิ่งใหญ่ของสวรรค์ และสละชีพเพื่อเทพเซียนทั้งหลาย

มิใช่ว่าเพราะมู่หรงเหยียนคือชายหนุ่มรูปงามจนประมุขสวรรค์ ตัดใจมิดใจ บบนสวรรค์แห่งนี้ยังมีเทพเซียนที่รูปงามกว่าเขา

มิใช่ว่ามู่หรงเหยียนมีฝีมือการรบยอดเยี่ยม และการรบกับเผ่า มารจำต้องอาศัยเขา บบนสวรรค์แห่งนี้ยังมีผู้ฝีมือการรบมากกว่าเขา อยู่ถมเถ

มิใช่ว่าเพราะวีรกรรมของมู่หรงเหยียนนั้นเป็นที่ยอมรับ ได้ ความจริงเขาควรตายเป็นพันครั้งหมื่นครั้ง ตั้งแต่ตอนที่จับได้ว่า เขาอนอนอยู่บนเตียงของเทพสงครามกับภรรยาของเทพองค์นั้นแล้ว

แต่เพราะมู่หรงเหยียนนั้นคือ ‘เทพวังสวรรค์’ เทพเซียนเพียงองค์ เดียวที่สามารถสร้างของวิเศษอันทรงคุณค่า ของวิเศษแต่ละชิ้นที่เขา สร้างมีคุณูปการสะท้อนไปสามภพ แม้ว่าประมุขสวรรค์จะรอ แล้วรอเล่าเล่าแต่รอ

ทว่านักประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ที่จะมาแทนมู่หรงเหยียนนั้นก็ไม่มีา เหยียบบนสวรรค์เสียที อีกทั้งมู่หรงเหยียนก็ดูจะรู้ทางหนีทีไล่ ไม่ ยอมรับศิษย์สืบทอดวิชางานของตนเสียอีก

อนิจจา สวรรค์ไม่เคยขาดคนรูปงาม ไม่เคยขาดปราชญ์ และยัง

ไม่เคยขาดเหล่าเทพสงคราม แต่บัดนี้ ผู้ที่สามารถประดิษฐ์ของวิเศษ ได้กลับมีเพียงมู่หรงเหียนผู้เดียวเท่านั้น

ดังนั้นประมุขสวรรค์เลยตะไถ่ตัวนำขังนี้ลงจากสวรรค์ไม่ได้ ลัทธิ จำต้องหลับตาข้าง ลืมตาข้างเรื่อยมา

มู่หรงเหียนก็คล้ายจะรู้ตัวว่าด้วยตำแหน่งหน้าที่การงานของตนนั้นไม่อาจมีผู้ใดมาแทนที่ได้ เลยลอยชายไปมา สร้างเวรสร้างกรรม ให้คนมองปวดหัวทุกวัน หากมีใครบอกว่าผู้นี้คือเทพ ทุกคนก็จะนึกว่าเป็นเฒ่ามารที่แฝงตัวเข้ามาอยู่บนสวรรค์ หากไม่มีบัญชาจากประมุขสวรรค์ว่ามู่หรงเหียนผู้นี้ห้ามตบห้ามตี รับรองว่าเทพเซียนคู่อริทั้งหลายของเขาจะต้องมารุมกระแทกเขาจนจมนครนืออย่างแน่นอน

มาบัดนี้ มู่หรงเหียนผู้มีหนึ่งเดียวบนสวรรค์กำลังคุกเข่าอ้อมประจบประมุขสวรรค์ พร้อมส่งเสียงหัวเราะแหย่ๆ ประมุขสวรรค์จับข้อมือตนเองไว้แน่น กลอกตาไปมา แค้นแต่ก็ไม่อาจจะฟาดไต่เด็กไร้ศีลธรรมคนนั้นจนแด่ดินได้ เพราะหากทำเช่นนั้นสวรรค์จะมีภัย ไร้ของวิเศษใหม่ๆ เอาไว้ต่อรองกับเหล่ามารไปอีกแสนนาน

ในขณะที่ประมุขสวรรค์กำลังปรับลมหายใจ คิดว่าจะเอาอย่างไรกับไอ้ตัวแสบดี ก็มีเซียนน้อยวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา

“ฝ่าบาท! แะแล้วพะยะค่ะ! เนตรส่องภพของพวกเรา ถูกมู่หรงเหียนที่เมาจนทุบทำลายไปแล้ว!”

รอยยิ้มของมู่หรงเหียนหายไปทันที

‘เนตรส่องภพ’ นั่นคืออะไร

คือเครื่องมือที่สามารถสอดส่อง มองดูเหล่ามารในโลกมนุษย์ ถือเป็นของวิเศษที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดสำหรับเทพเซียนทั้งหลาย หากเหล่ามารเริ่มจัดตั้งกองทัพ คิดบ่อนทำลายสถานที่แห่งใดเหล่าเทพสามารถเห็นได้จากเนตรส่องภพ และหยุดยั้งได้ จึงสามารถเอ่ยได้เต็มปากเต็มคำว่เนตรส่องภพนั้นคือของวิเศษไว้ใช้สำหรับ

ปราบมาร

อาจารย์ของมู่หรงเหยียนคือผู้สร้างมันขึ้นมา มันคือผลงานที่ดีที่สุด และเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของเขา และเทพเขียนทั้งหลายก็มุ่งหวังให้มู่หรงเหยียนสามารถสร้างมันได้เช่นเดียวกัน

ทว่าความเป็นจริงนั้น ก่อนหน้าที่อาจารย์จะสิ้นอายุขัยเพราะเผ่ามาร ไม่พ่ายังไม่ได้บอกมู่หรงเหยียนว่าเนตรส่องภพนี้มีวิธีทำเช่นไร มู่หรงเหยียนอาจจะเป็นอัจฉริยะ แต่ของที่มีกลไกซับซ้อนอย่างเนตรส่องภพนั้น แค่มองมู่หรงเหยียนมีอาจทำได้ และยังไม่เข้าใจปริศนาและเงื่อนไขในการสร้างมันขึ้นมา

“หากเจ้าทำไม่ได้ เจ้าตาย!!!”

ครานี้ประมุขสวรรค์โกรธเขาเป็นอย่างยิ่ง ประกาศออกมาเสียงดังก้องกัมปนาท เขาจับมู่หรงเหยียนขังไว้ในห้อง อยู่ร่วมกับเนตรส่องภพที่แหลกละเอียด

มู่หรงเหยียนเกลียดตนเองที่พอมมาแล้วมักไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป หากเป็นเขาในเวลาปกติจะนอนเตียงเดียวกับยายแก่นั่งเหยียดขี้โมโหนั่นหรือ อีกทั้งเขายังกลายเป็นผู้ทำลายสิ่งประดิษฐ์ที่อาจารย์ใช้เวลาเป็นร้อยปีเพื่อสร้างสรรค์มันขึ้นมาอีก มู่หรงเหยียนยอมรับว่าตอนเมาเขาอาจจะเผลอไปนอนกอดใคร แต่เรื่องการทำลายของคูต่างหน้าของอาจารย์อย่างเนตรส่องภพ เขาคิดไม่ออกเลยว่าตนทำลงไปได้อย่างไร

แม้ว่ามู่หรงเหยียนจะมีฐานะเป็นนักโทษ ทว่าพลังเทพของเขา ก็ไม่ถูกจำกัด เพื่อที่จะสามารถสร้างสรรค์เนตรส่องภพขึ้นมาอีกหนึ่งอัน ทว่าแม้มีพลังเทพเต็มเปี่ยม แต่มู่หรงเหยียนก็ยังไม่ว่าจะสร้างเนตรส่องภพขึ้นมาอีกหนึ่งอันได้อย่างไร มันต้องใช้แร่อะไรจึงมีพลังชีวิตมากขนาดนี้

มู่หรงเหยียนพยายามรื้อฟื้นความทรงจำ คิดถึงหลักการสร้างของวิเศษที่ตนร่ำเรียนมา โดยเฉพาะพวกที่เขา มักใช้สร้างของไวส์องดู

บรรดาฮูหยินหน้าแล้งของเทพองค์อื่นหรือสนมชายาของฮ่องเต้แห่งโลกมนุษย์ หลักการสร้างของไวส์องค์ภพมารก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่น่าเสียดายที่ภพมารนั้นลึกล้ำกว่าโลกมนุษย์มากนัก พลังหยินหนาแน่น น่ากลัวว่าเขาจะต้องสละบางสิ่งเพื่ออัญเชิญวัตถุดิบในการสร้างมันขึ้นมา จะต้อง...จะต้อง...

“หรือ?”

มู่หรงเหยียนได้ยื่นบางสิ่ง จิ้งหันไปมองอุปกรณ์ที่ตนสร้าง ซึ่งนำมาจากตำหนักของตนเอง ของวิเศษชิ้นใหม่นี้เขาทำขึ้นมาเพื่อส่งสารหาบรรดาภรรยาชาวบ้านในที่ลับ ซึ่งมันยังไม่สมบูรณ์ดี มู่หรงเหยียนถือว่ามันเป็นผลงานที่ยังไม่เสร็จสิ้น แต่ผลงานที่ยังไม่เสร็จสิ้นนี้ กลับมีคนส่งสารมาถึงมันได้ ช่างน่าแปลกใจยิ่งนัก

มู่หรงเหยียนมองจดหมายขนาดเล็ก เขียนด้วยกระดาษลวดลายไม้คั่นเคย เขามองซ้ายขวา เห็นว่าทหารอารักขา (คุมความประพฤติ) ไม่ได้มองมาทางนี้ จึงได้เปิดอ่าน

ถึง คุณมู่หรงเหยียน หรือตัวละครที่กำลังจะตายในบทต่อไป

มู่หรงเหยียนคิดว่ากระดูก สำนวนที่ใช้นี้พิสดารยิ่งนัก ยิ่งกว่านั้นคือเขาเป็นเทพ มิใช่ตัวละคร แล้วใครกำลังจะตายกัน เทพอย่างมู่หรงเหยียนไม่มีทางตายได้โดยง่าย มู่หรงเหยียนอ่านมันอย่างสงสัย

ถึง คุณมู่หรงเหยียน หรือตัวละครที่กำลังจะตายในบทต่อไป

ผมคือผู้เขียนนิยายเรื่อง ‘สงครามเทพมารประจัญบาน’ หรือหากกล่าวให้ชัดก็คือ คุณคือตัวละครที่ผมสร้างขึ้น และกำหนดให้ตายตั้งแต่ต้นเรื่อง อย่างไรก็ดี ผมเปลี่ยนใจแล้ว อยากให้คุณช่วยแก้ไขเนื้อหาในนิยายเรื่องที่ผมแต่งขึ้น

ผู้หญิงเหียนอ่านจดหมายฉบับนี้ ยิ่งอ่านยิ่งงงยิ่งสงสัย และ
เขาคงจะขำมันทิ้งไปแล้วหากว่าบรรทัดต่อไปนั้นไม่ปรากฏข้อความที่
น่ากลัว

คุณกำลังสงสัยใช่ไหมว่าตัวเองเมาแล้วไปป่าป๊า ๆ กับมารดา
สวรรค์ได้อย่างไร ขอแสดงความยินดีด้วย คุณไม่ได้เสียความบริสุทธิ์
ไปหรอก แต่สวรรค์ที่พวกคุณกำลังอยู่นั้นมีหนอนบ่อนไส้ และคนผู้นั้น
เขาก็เกลียดคุณมากพอจะถอดเสื้อผ้าและโยนคุณขึ้นไปบนเตียงกับ
หญิงชราคนนั้น และที่ผมบอกคุณว่าเขาเป็นหนอนบ่อนไส้ ก็เพราะ
ว่าเขาเป็นเผ่ามารที่แฝงตัวอยู่ในกลุ่มเทพเซียนมานานแล้ว หลังจาก
เผ่ามารกระจัดกระจาย พวกเขาก็ดำเนินแผนการใหม่ และเขาคคนนั้น
ก็คือผู้ทำลายเนตรส่องภพแล้วป้ายความผิดให้คุณ เพื่อที่จะได้แก้ตัว
คุณไว้และหาทางสังหารคุณ ดังนั้น อย่างที่ผมได้กล่าวไป บทต่อไป
คุณจะถูกสังหาร

“...” ผู้หญิงเหียน

ทั้งหมดก็เพราะว่าพวกเขาไม่รู้ว่าคุณไร้น้ำยา ไม่สามารถสร้าง
เนตรส่องภพขึ้นมาได้ และพวกมารก็ตัดสินใจมานานแล้วว่าการมีตัวตน
ของคุณคือเรื่องอันตรายกับเผ่าของพวกเขา ฝีมือการประดิษฐ์ของ
วิเศษของคุณนั้นร้ายกาจมากเกินไป

และหากว่ามีเนตรส่องภพ พวกเทพเซียนก็จะรู้ชี้ใหม่ว่าเหล่า
มารคิดจะฟื้นฟูเผ่าของตนอย่างไร เอาเถิด เนื้อหาต่อจากนั้น ผมจะ
บอกคุณทีหลัง แต่ตอนนี้ คุณต้องฟังผม อีกสักครู่จะมีสาวน้อยหน้า
แฉล้มมาช่วยเหลือคุณ พอคุณตามเธอออกไป คุณจะต้องถูกฆ่าใน
สวนหินของอุทยานสวรรค์ ก่อนหน้านั้นเธอจะเอาชุดมาให้คุณเปลี่ยน
และบอกคุณว่าไม่ต้องเอาเครื่องมือวิเศษทั้งหลายของคุณไป เพราะ

มันจะทำให้คนอื่นจับได้ แต่แท้ที่จริง เธอคือมารปลอมตัวมา ผมบอกคุณแค่นี้แหละ

เอาเถิด คุณอาจจะไม่เชื่อผม แต่คุณไม่สงสัยหรือว่าในงานเลี้ยงนั้น ทำไมเทพแทบทุกคนถึงได้เมาหัวราน้ำ ตัวคุณชอบล้ามะเลเทเมา ปล่อยตัวปล่อยใจตลอดเวลาณะช่วงเกิด แต่เทพองค์อื่นที่เขามีคุณธรรมสูงส่ง ประพฤติตัวอยู่ในกรอบแห่งความดีงามมาตลอดเวลา จะเมาจนสลบคางานเลี้ยงเช่นนั้น มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ ก็เพราะว่าพวกเขาถูกยาเมาของเผ่ามารมอมเข้านะสิ แต่เทพอย่างไรก็คือเทพ มันทำให้นอนหลับไปได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น แต่มากพอจะเปลี่ยนผ้าคุณ โยนขึ้นไปบนเตียง พอทุกคนหลับไ้วัดว่าที่คุณได้พรากรู้ชรา เขาก็เข้าไปทำลายเนตรส่องภาพ และป้ายสีคุณ

ป.ล. อย่าให้ตายนะ ผมขี้เกียจติดต่อดวลละครตัวอื่นแทนคุณ

ป.ล. 2 จดหมายฉบับนี้ ถึงคุณเอาไปให้คนอื่น เขาก็อ่านไม่ออก และไม่มีทางเชื่อคุณหรอก ดังนั้นสู้ๆ นะครับ

เนื้อหาในจดหมายจบเพียงเท่านี้

มูหรงเหียนมีความเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ที่เชื่อก็คือ เขามั่นใจในรสนิยมของตนเองเต็มเปี่ยมว่า ตัวเขานั้นต่อให้เมามากแค่ไหนก็ไม่มีทางคิดปิ่นขึ้นเตียงหญิงที่อยู่ไวยเกินสี่สิบปีอย่างแน่นอน ส่วนที่ไม่เชื่อนั้นคือการที่คนในจดหมายบอกว่าเผ่ามารแฝงตัวอยู่กับเทพเขียนตลอดเวลา ซึ่งนั่นหมายความว่ามารอยู่บนสวรรค์มานานแล้วจะเป็นไปได้ได้อย่างไร

มูหรงเหียนพยายามมองหาความลับทางกลไกของเครื่องมือที่ตนสร้าง ขณะที่เขาคิดจะแยกชิ้นส่วนมันอยู่นั่นเอง เสียงก็ดังมาจากด้านนอก มูหรงเหียนหันไปมอง เห็นเหล่าทหารเทพล้มพับลง ในตอนนั้นมีสตรีนางหนึ่งพุ่งตัวเข้ามาหาเขา

“อาเหียน!”

สตรีนางนั่งดงามที่สุด คล้ายจะเป็นเทพธิดาน้อย คู่ครองวัยสาวของราชครูแห่งสวรรค์ บังเอิญว่าเขาเกรงบารมีราชครูสวรรค์ที่จ้างเขาตาเป็นมันทุกครั้งที่เขาเดินผ่าน จึงจับความสัมพันธ์กับนางมาพักใหญ่แล้ว มู่หรงเหียนจึงจำชื่อนางไม่ได้

หลังจากหญิงสาวกอดมู่หรงเหียนพลาญฟูมฟายอยู่ครู่หนึ่ง นางก็เช็ดน้ำตาแล้วกล่าว “อาเหียน หนีไปกับข้าเถิด ราชครูคิดจะสังหารเจ้า เขายอมไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้ ข้าเตรียมทางหนีให้เจ้าแล้ว หนีไปโลกมนุษย์เถิด”

“...” มู่หรงเหียน

...อีกสักครู่จะมีสาวน้อยหน้าแฉล้มมาช่วยเหลือคุณ พอคุณตามเธอออกไป คุณจะต้องถูกฆ่าในสวนหินของอุทยานสวรรค์ ก่อนหน้านั้นเธอจะเอาชุดมาให้คุณเปลี่ยน และบอกคุณว่าไม่ต้องเอาเครื่องมีอวิเศษทั้งหลายของคุณไป เพราะมันจะทำให้คนอื่นจับได้ แต่แท้ที่จริงเธอคือมารปลอมตัวมา ผมบอกคุณแค่นี้แหละ...

เนื้อความในจดหมายนั้นผุดขึ้นมาในหัวมู่หรงเหียน หญิงสาวหยิบถุงผ้าออกมา ในนั้นมีชุดใหม่สำหรับเขา เป็นชุดทหารสวรรค์

“ไม่มีเวลาแล้ว เจ้ารีบทำทุกอย่างแล้วไปกับข้าเถิด” นางเช็ดน้ำตา สะอื้นอย่างน่าสงสาร “ถ้าสามีรู้ว่าข้ายังไม่ยอมตัดใจจากเจ้า เขาจะต้องไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้แน่ ตอนนี้ข้าได้เตรียมทางหนีที่อุทยานหลวงตรงสวนหินเอาไว้แล้ว เจ้ารีบเปลี่ยนชุดเถิด”

นี่มันเหมือนมากเกินไปแล้ว! เหมือนมากเกินไปแล้ว! เหมือนสิ่งที่ระบุในจดหมายมากเกินไปแล้ว!

มู่หรงเหียนตระหนักดีว่าเขาควรจะกอดเสาสวรรค์ในห้องนี้เอาไว้ไม่ยอมปล่อย ทว่าหญิงสาวคนนั้นซ่อนตาขึ้นมอง ดวงตาอาบน้ำตา

แสนหวาน ริมฝีปากอ้มสีชมพูกล่าว

“อาเหียน เจ้าไม่เชื่อข้าหรือ...”

นางดึงเอาท่อนแขนของเขาไปบิดเบียดกับทรวงอกอ้มของตน
อย่างแนบชิด

“...” มู่หรงเหียน

**‘ไอ้ควายยย! คนอุตสาห์ส่งจดหมายมาบอกว่าเขาจะฆ่าแก!
แกก็ยังอุตสาห์ตามเขาไปตั๊ยย! เสียตายที่ฉันทเลือกแกจริง ๆ เลย! เป็น
เทพแท้ ๆ แต่เลือดชั่วชั้จะเยอะไปแล้ว! สมควรตาย! สมควรตายตั้งแต่
ต้นเรื่อง!!!...’**

มู่หรงเหียนอ่านจดหมายฉบับล่าสุดที่ส่งมาอย่างรวดเร็วทันที
ที่เขาก้าวออกจากห้อง มันขึ้นต้นด้วยตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่แสดง
ตา และจบลงตรงประโยคที่ว่า ‘มักมากในกามเช่นนี้ ขอให้สูญพันธุ์!!!’

เฮอะ คำสาปแช่งเช่นนี้ เขาได้ยินเป็นพันครั้งมาหลายร้อยปีแล้ว
แต่มู่หรงเหียนก็ยังเฝ้าและแจ๊ะกับสาว ๆ ได้ตลอด และเขาก็ไม่ใช่คน
มักมากในกามเสียหน่อย เพียงชอบพูดคุยกับหญิงงาม หากพวกนาง
ไม่ปรารถนา เขาก็ไม่กล้าล่วงเกิน ดังนั้นไม่มีทางที่เขาจะเสื่อมสมรรถภาพ
อย่างแน่นอน

ว่าแต่... ไอ้รูปวาดที่ชู้นักกลางอยู่นี้หมายความว่ายังไง

มู่หรงเหียนครุ่นคิดขณะที่เดินตามหญิงสาวรูปร่างอวบอ้อมไป
จนถึงสวนหินในอุทยานหลวงที่ดูจะมีดหม่นกว่าทุกที่ หญิงสาวเห็นเขา
ยืนกรานจะถือกล่องใบหนึ่งมาด้วย ก็มีแวตาก็ไม่พอใจ แต่พอเห็นว่า
เป็นเพียงกล่องเปล่า และสิ่งที่มู่หรงเหียนควักออกมาเวลานั้นคือภาพ
วังวนตันตันบัดสีลูกตาก็ไม่สะดวกจะกล่าวอะไร

แต่อย่างไรก็ตาม มู่หรงเหียนคือเทพแห่งการประดิษฐ์ กล่อง
เปล่าของเขาอาจจะเป็นอาวุธร้ายก็ได้ พอคิดเช่นนี้ ดวงหน้าของหญิง

สาวก็ฉาบแววเย็นชา นางหยุดเท้าตรงสวนหิน

ในสวนหินแห่งนี้มีถ้ำขนาดใหญ่ อันเป็นสถานที่ลับ มีทางเข้าออกมากมาย แต่ไม่มีอันตราย ไว้สำหรับให้เหล่าเทพเซียนได้เล่นวิ่งไล่จับกัน มู่หรงเหียนก็เคยปิดตาแล้วเล่นวิ่งไล่จับสาวงามอยู่หลายครั้ง และครั้งสุดท้าย การละเล่นนี้จบอย่างไม่งดงามเท่าไร มู่หรงเหียนจึงล้มเลิกการเล่นนี้ไป

“ตรงถ้ำนี้แหละ ข้าลอบเฝ้าของวิเศษในตำหนักของสามีของข้า มาดัดแปลงให้มันเชื่อมต่อกับโลกมนุษย์แล้ว เมื่อเจ้าลอดผ่านช่องนี้ไป ย่อมเดินทางไปถึงเมืองมนุษย์โดยปลอดภัย” หญิงสาวเอ่ย ก่อนจะยกฝ่าเชิดหน้าขึ้นขับหว่าด้า “ขอให้เจ้าโชคดี ข้าคงทำเพื่อเจ้าได้เพียงเท่านี้”

มู่หรงเหียนครุ่นคิดว่าหลังจากเดินผ่านถ้ำนี้ไป คงจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเขาอย่างแน่นอน จึงเร่งโอบประคองอีกฝ่ายมาแนบอก เอ่ยเสียงอ่อนโยนราวกับจะขาดใจ

“ความดีของเจ้า ข้าจะจดจำเอาไว้ในใจตลอดไป ชีวิตนี้ข้าจะไม่ลืมเจ้าเลย เจ้า...” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ เขาก็ยังจำไม่ได้อยู่ดีว่าอีกฝ่ายชื่ออะไร จึงเอ่ย “น้องหญิง ก่อนจากกันในครานี้ พี่ขอจุมพิตเจ้าสักคราได้หรือไม่”

ต่อให้นางเป็นมารร้ายปลอมตัวมา แต่ก็น่าจะเป็นมารที่ลึริโนม ท่วงท่าแต่ละอย่างช่างเย้ายวน เช่นนี้มู่หรงเหียนจะหักห้ามใจได้อย่างไร

ในตอนนั้น กล้องที่ตนถืออยู่สั่นเบา ๆ ซึ่งมู่หรงเหียนมั่นใจว่า จะต้องมีความสำคัญหนึ่งชุดส่งตรงมาหาเขาอย่างแน่นอน

เทพธิดาที่มู่หรงเหียนไม่ทราบชื่อขอบอกเขาในทันที พร้อมเงยหน้าขึ้นมามหึมาตาพรี่มรอการจุมพิต ขณะที่มู่หรงเหียนก้มหน้าลงคลอเคลียกับนางอยู่นั่นเอง มือของเขาก็ด้วัดรวบข้อมือของเทพธิดาองค์นั้นเอาไว้ ในมืองามที่ลูบไล้เขาอยู่เมื่อครู่ กลับมีอาวุธลับอยู่

มู่หรงเหยียนผละออกมาแล้วพึมพำ

“เข้มสะกดพลังเทพ...”

เป็นเข้มที่เขาคิดค้นขึ้นมาเอง เพื่อใช้สะกดพลังของผู้ฝึกเขียนนิสัยเสียที่มีพลังมากแล้วทำเหมเกริมในโลกมนุษย์ อย่างไรก็ตาม เมื่อนำมาใช้กับเทพ พลังนี้จะถูกสะกดเอาไว้เพียงสามวัน จากนั้นพลังเทพก็จะกลับคืนมา

มู่หรงเหยียนยิ้มหวานในดวงหน้างดงามที่กระตักเล็กน้อยของอีกฝ่าย เขายังคงเฝ้าด้วยท่าทางเจ้าชู้ เจตนาอัยยุ

“...แม่นางมารแสนงาม หากว่าเจ้าต้องการ ข้าพร้อมเอาเข้มนี้นึกตรงหัวใจของข้า ขอเพียงหนึ่งราตรีในคืนนี้ เจ้ายอมอิงแอบแนบชิดกับข้าก็พอ”

มือที่เขาวางอยู่ตรงบันเอวงามอดที่จะสั่นพลดเปลื้องผ้าคาดเอวของอีกฝ่ายไม่ได้ ฝ่ามือของหญิงงามตัวดจับมือเขา พร้อมตวาดออกมาเสียงดัง

“ใครอยากจะอิงแอบแนบชิดกับเจ้ากัน!?”

เสียงครานี้ดูดัน ดังก้อง และองอาจห้าวหาญ ทั้งยังแหบพร่า เฉกเช่นบุรุษราฟิงมี มู่หรงเหยียนถึงกับยี้มค้าง อีกฝ่ายคว้าเข้มสะกดพลังเทพมาปาใส่เขา

มู่หรงเหยียนดิ้นตัวออกห่างพร้อมหยิบกล่องมารับเข้มพวกนั้นเอาไว้อย่างงดงาม พลังร้องเสียงหลง

“เจ้าเป็นบุรุษหรือ!?”

หญิงงามถ่มน้ำลายลงพื้น ล้วงมือเข้าไปในซอกหิน แล้วชักดาบออกมา เฝ้าด้วยเสียงของชายชราดุจเดิม “ข้าเหลืออดกับเจ้าเต็มทนแล้ว!!!”

มู่หรงเหยียนกระโดดหลบคมดาบนั่นอย่างรวดเร็ว แม้ว่าตัวเขาจะเป็นเพียงเทพวังสวรรค์ ทว่าอยู่มานานถึงเพียงนี้ ผ่านสงครามมาถึงสองครา แอบย่องเข้าตาดำหนักอื่นเพื่อไปเจ้าะแจะ้กับภรรยาของเทพ

องค์อื่นมามากมาย ย่อมมีฝีมือในการหลบหลีกติดตัวอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้น คงถูกอาวุธเทพปักอก ร่างสูญวิญญานสลายไปนานแล้ว

หลังจากประมือกันหลายกระบวนท่า เทพเซียนทั้งหลายก็มีการ เคลื่อนไหว ผู้ที่นำมานั้นคือชายชราร่างผอมในชุดคลุมตัวกลางอย่าง ชุดนอน ฟุ้งตรงมาทางเสียงการต่อสู้ ชายชรานั้นคือราชาครุสวรค์ มารตนนั้นเห็นเขาก็เกรงกระซากเลื้อยของตนเองให้หลุดลุ่ย กริธร้องเสียง ดัง

“ท่านพี่! ช่วยข้าด้วยเจ้าค่ะ! มู่หรงเหียนจะล่องเกินข้า!!!”

“น้อยๆ หน้อย!” มู่หรงเหียนมูปากกระตุก โยกตัวหลบ อาวุธลับที่ฟุ้งมาหาเขา “ข้าแค่แสร้งปลดผ้าคาดเอวเจ้า มิได้ทำอย่างอื่น! มิได้ทำ!”

น่าเสียดายที่ชื่อเสียงของมู่หรงเหียนบนสวรรค์ฉาวโฉ่เกินไป แม้จะพูดจนปากเปียกปากแฉะก็คงไม่มีผู้ใดเชื่อ

มู่หรงเหียนจำต้องเร่งตะปบร่างนั้นทันที พยายามอุดปาก นางอย่างยั้งยวด เหตุใดเขาจะไม่รู้ว่ามารเฒ่าผู้นี้คิดเล่นมารยาสาไทยอะไร เขาต้องการหยุดนาง และสิ่งที่ต้องการมากกว่านั้นอยู่ในตัวนาง ด้วย

“เจ้า...! มู่หรงเหียน!” ชายชราเห็นเมียรักน้ำตาคลอเบ้าอยู่ใน อ้อมแขนของชายอื่นที่กำลังต้องคดีอยู่ในยามนี้ ก็โกรธจนหน้าดำ “ปล่อยชวงเอ๋อร์บัดเดี๋ยวนี้!”

“อ้อ ชือชวงเอ๋อร์เองหรอ” มู่หรงเหียนพยักหน้า คลำไปทั่ว กายของอีกฝ่ายหมายหาของสำคัญ แต่มือเจ้ากรรมยังคงตะปบที่ปทุม ถันนุ่มนวล เขาขมวดคิ้ว แล้วกระซิบถามเบาๆ อย่างใครรู้ “ข้าขอถาม เจ้าสักคำ สิ่งนี้ทำมาจากอะไร ของจริงหรือของปลอม บอกข้าได้หรือไม่”

ถามไม่พอ ยังออกแรงบีบอีกเล็กน้อยเพื่อสื่อว่าตนถามถึงอะไร มารเฒ่าถึงกับบอยากกระอักเลือด ทำได้เพียงกระทืบเท้าเจ้าตัวแสบ

อย่างแค่นใจ

“ได้แล้ว!” มู่หรงเหยียนคิดว่าป้ายหยกได้สำเร็จก็ผลจากอีกฝ่าย
มารเฒ่าทำที่เป็นทรุดฮวบลงกับพื้น มู่หรงเหยียนกระโดดออก
จากที่ตรงนั้นอย่างรวดเร็ว ราชครูสุวรรณค์ผวามาประคองนาง ชวงเอ๋อร์
ตัวปลอมแสร้งร้องไห้เสียงดัง

“ท่านพี่ เกียรติของข้าไม่เหลือแล้วเจ้าค่ะ”

ราชครูสุวรรณค์เห็นเมียรักเป็นเช่นนั้นก็โกรธจัด ตวาดออกมา
เสียงดัง

“ฆ่ามัน! ฆ่ามันให้ได้! เกิดอะไรขึ้น ข้ารับผิดชอบเอง!!!”

มู่หรงเหยียนได้ยินคำสั่งนั้นแว่ว ๆ ก็รีบพุ่งตัวออกจากอุทยาน
สุวรรณค์ ลัดเลาะไปอย่างรวดเร็ว เหล่าเทพเซียนบนสุวรรณค์เห็นเขาก็ทำ
หน้าพิลึก แต่มู่หรงเหยียนฉวยโอกาสที่ตนมีความว่องไวกว่าผู้อื่น
เล็กน้อยมุ่งหน้าไปยังประตูสุวรรณค์

“หยุดเขา!” ทหารตะโกนก้อง

ทหารที่อารักขาประตูสุวรรณค์ขับตัวตามเสียงนั้น แต่มู่หรง-
เหยียนหยิบเข้มที่ปีกคากล่องของตนเองขัดใส่พวกเขา แล้วพุ่งไปวาง
ป้ายหยกที่กลอนประตู เกร็งพลังที่ฝ่ามือ ก่อนจะชดกวาดเหล่าทหาร
ให้กระเด็นไปจนหมด พอประตูเปิดออกก็พุ่งตัวออกไป เขาแหกปาก
อยู่กลางอากาศ วูบเดียวก็ตกลงสู่โลกมนุษย์

คราเมื่อเทพลงจากสวรรค์นั้น พวกเขาสามารถเรียกสายลม
มารับให้เหาะลงสู่เบื้องล่างอย่างงดงาม แต่เนื่องจาก หนึ่งใน มู่หรง-
เหยียนไม่ต้องการให้เทพองค์อื่นตามตัวเขาพบจากสายลม และสอง
มู่หรงเหยียนไม่ทันตั้งตัว เพราะครั้งสุดท้ายที่เขาลงจากสวรรค์ คือเมื่อ
ประมาณ... ลืมไปแล้ว

เทพทุกองค์มีร่างกายที่ทนทานกว่ามนุษย์ มู่หรงเหยียนนอน
พังพาบอยู่ในบ่อโคลนลึกพักก็เงยหน้าขึ้น หากมิใช่ว่าก่อนถึงพื้นเขา

รวบรวมพลังปกป้องตนเองเอาไว้ คงต้องรออีกสามวันถึงจะสามารถลุกขึ้นมาได้เป็นแน่

มู่หรงเหียนต้องรีบลุกขึ้นมา และรีบหนีก่อนที่จะใครจะมาเจอเขา เทพหนุ่มเมยหน้าเห็นมู่หรงเหียนสวมตัวกำลังนอนอาบโคลนอยู่ไม่ไกล เขาถ่มสิ่งที่อยู่ในปากออก ก่อนจะรีบควานหากล่องที่ตนกอดมาโดยตลอด พอหยิบได้ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรอยู่ด้านใน

มู่หรงเหียนถอนใจ ในตอนนี้เป็นเวลากลางวัน เขาเห็นที่สำหรับให้ม้าพักกินน้ำ จึงเร่งเดินไปเอาน้ำมาลูบหน้า ทำให้ควาบบโคลนทั้งหลายหายไ้ ภายได้แสงจันทร์ มู่หรงเหียนมองเงาตนเอง ก่อนจะยิ้มออกมา

“ค่อยยังชั่ว ข้ายังหล่อเหมือนเดิม”

เทพหนุ่มกวาดตามองโดยรอบ ในตอนนี้เป็นเวลาทีทุกบ้านดับไฟนอน แต่พระจันทร์ยังงามเด่น ทำให้เขาเห็นชุดของชาวบ้านที่ตากเอาไว้ มู่หรงเหียนมองชุดของตนเองที่เปื้อนไปด้วยโคลน และมองไปที่ชุดชาวบ้านที่ตากเอาไว้ มู่หรงเหียนส่ายหน้า ตัดสินใจไม่เปลี่ยนชุด ไม่ใช่ว่าศักดิ์ศรีความเป็นเทพของเขามั่นค้ำคอ แต่เพราะมู่หรงเหียนคิดว่าคนที่รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาเช่นนั้นไม่เหมาะกับชุดชาวบ้านธรรมดา เขาแค่ต้องเอาชุดที่สวมอยู่ไปซัก และทนหนาวอีกเล็กน้อย เดียวก็ใช้ได้แล้ว

มู่หรงเหียน ‘ขอยืม’ ม้าของชาวบ้านมาตัวหนึ่ง เพื่อให้มันพาเขาไปยังชายป่าที่ใกล้ที่สุด พอพบแหล่งน้ำก็ผูกม้าเอาไว้กับต้นไม้ใหญ่ชำระร่างกายของตนเอง เสื้อผ้า และเครื่องประดับ ขณะที่ตากทุกสิ่งเอาไว้ใกล้กองไฟที่ตนสร้างขึ้น เขาก็หยิบจดหมายในกล่องขึ้นมาอ่าน

ยินดีด้วยที่รอดตาย ผมคิดเอาไว้แล้วว่าคุณจะต้องไม่ได้มีดีแค่ปากงามไปวัน ๆ และสามารถเอาตัวรอดมาจากสถานการณ์ที่เลวร้าย

นั่นได้ \ (^w^)/

“...” มู่หรงเหยียน

เอาละ ผมขอเข้าเรื่องเลย สถานการณ์ในปัจจุบันของคุณค่อนข้างน่าเป็นห่วงทีเดียว เนื่องจากราชครูสวรค์คิดว่าคุณไปล่วงเกินภรรยาของเขาเข้า ตอนนี้จึงโกรธจนหนวดกระดิก เร่งล่ารายชื่อถอดถอนคุณจากตำแหน่งเทพ และหาวิธีจับคุณไปตัดตอนสำเร็จโทษเบื้องต้น อีกไม่นานก็คงจะส่งทหารมาตามล่าคุณในโลกมนุษย์แล้วละ ผมพูดถึงเพียงนี้ คุณคงพอจะรู้แล้วละมังว่าหากตนเองถูกจับขึ้นสวรค์ จะต้องโดนโทษสถานใด

มู่หรงเหยียนเข้าใจได้ทันที ทั้งโทษการทำลายของวิเศษสวรค์ทำลายเกียรติของมารดาสวรค์ ทหารที่ถูกมารร้ายตนนั้นทำร้าย ย่อมกล่าวว่าเขาเป็นผู้ลงมือ ส่วนมารร้ายก็ใส่ร้ายว่าเขาลวนลามนาง ราชครูย่อมเห็นเขาเป็นคู่แค้น ยังมีใจทักเฝ้าทั้งหลายบนสวรค์ที่พร้อมจะเหยียบย่ำซ้ำเติมมู่หรงเหยียนตัวน้อย ๆ อีก

เขากลับขึ้นสวรค์ไม่ได้ จนกว่าจะสามารถหาทางพิสูจน์ได้ว่าตนไม่ผิด ไม่เช่นนั้นก็ต้องหนีไปเรื่อย ๆ

การพิสูจน์ว่าตนไม่ผิดนั้นง่ายนิดเดียว เขาจะต้องหาทางสร้างของวิเศษสำหรับระบุว่ามารนั้นคือใคร หาพันธมิตรที่ ๆ สักคนที่จะสามารถยื่นกรานต่อหน้าประมุขสวรค์เรื่องของวิเศษของเขา ช่วยพูดให้เขาสามารถใช้เครื่องมือที่ตนคิดค้นขึ้นมาได้ทดสอบเหล่าเทพเขียนบ่งบอกว่าในหมู่เทพเขียนนั้นมีมารแฝงกายอยู่

พูดเหมือนง่าย แต่ยามทำนั้นแสนยาก หนึ่งคือเขาไม่มีเครื่องมือในการสร้างของวิเศษที่สามารถระบุตัวตนของมารร้ายได้ สองคือเครื่องมือที่เขาว่านั้นยังไม่มี การคิดค้นขึ้น สามคือเขาจะหาผู้ที่ยอมยื่นกราน ช่วยเหลือเขาแสดงความบริสุทธิ์ได้จากที่ไหน เทพทุกองค์

บนสวรรค์ นอกจากเหล่าเทพเซียนสตรีทั้งหลายแล้ว แต่ละองค์ล้วน
อยากจะทำบุญหรือทำความดีน้อยๆ ที่อาศัยอยู่ตรงหว่างขาของเขา
เหลือเกิน

หนทางยังอีกยาวไกล มุ่หรงเหียนถอนใจ อ่านจดหมายต่อ

ผมจะเล่าเรื่อง ‘สงครามเทพมารประจัญบาน’ อย่างคร่าวๆ ให้
คุณฟังนะ พร้อมทั้งบอกถึงสาเหตุที่ผมติดต่อกับคุณมาด้วย ที่จริงผมก็คิด
อยากจะทำให้ตัวเองหรือคนอ่านของผมทะลุมิติเข้าไปอยู่ในนิยายเรื่องนี้
เหมือนกัน แต่ผมก็คิดขึ้นมาได้ว่า ‘เรื่องอะไรที่ฉันจะต้องลำบากไป
นอนกลางดินกินกลางทราย เอาชีวิตตนเองไปเสี่ยงเล่า ฉันยังอยาก
ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในโลกของฉันอยู่นะ’ และ ‘ฉันยังอยากได้รับการ
สนับสนุนจากคนอ่านอยู่นะ เรื่องอะไรจะต้องส่งเขาเข้าไปอยู่ในนิยาย
ของฉัน แล้วเสียแรงสนับสนุนไปด้วย’ ทั้งหมดก็ประมาณนี้แหละ ผม
จึงได้เลือกคุณ ตัวละครที่ควรจะตายตั้งแต่ต้นเรื่อง ให้มาทำงานแทน
พวกเรา

“เจ้าของจดหมายนี้จะต้องสติไม่ตัวอย่างแน่นอน” มุ่หรงเหียน
รำพึงรำพันเบาๆ

ผมจะเล่าเรื่องราวต่อจากนี้ให้คุณฟัง ถึงสาเหตุที่เหล่ามารหา
ทางทำลายเนตรสองภพและป้ายสีคุณ นั่นก็เพราะว่าพวกเขา กำลัง
จะเลือกประมุขมารตนต่อไปมาแทนประมุขมารตนเก่าที่ถูกมนุษย์
ฆ่าตาย เหล่ามารนั้นไม่มีวิธีสืบทอดพลังของตนเองอยู่ รายละเอียดใน
ส่วนนั้น ผมจะบอกคุณในภายหลัง ก่อนหน้านั้นผมจะเล่าก่อนว่า
ประมุขมารตนต่อไปเป็นผู้ใด เขาคือทายาทตระกูลเซียน ตระกูล
ผู้บำเพ็ญเพียรที่สังหารประมุขมารตนเก่า

ผมทราบว่าคุณเอ๋อเช่นนี้ คุณคงจะไม่เชื่อ เพราะผู้ที่สังหาร

ประมุขมารตนนั้นก็คือร่างจุดิของแม่ทัพอุดรแห่งสวรรค์ขุนฉิ่งเล่อ เป็นการตัดสินใจของชาวสวรรค์รวมทั้งตัวคุณ ที่จะส่งเทพจุดิมาในร่างมนุษย์ และมอบความช่วยเหลือในฐานะผู้นำเหล่ามนุษย์ออกกำราบมาร แต่ถึงจะเป็นเทพจุดิ แต่กายเนื้อก็ยังเป็นมนุษย์ จึงต้องขอบอกตรงนี้ว่า ท่านแม่ทัพขุนฉิ่งเล่อในร่างเขียนฟางหรง กำลังจะถูกกว่าที่ประมุขมารตนต่อไปสังหาร และเป็นการสังหารที่ไม่เหลือวิญญาณด้วย

หากคุณอยากถามผมว่า ทำไมจึงมีมารอยู่ในตระกูลเขียน ก็ต้องบอกว่าเพราะระหว่างสงครามของผู้บำเพ็ญเขียนกับเหล่ามาร น้องชายของเขียนฟางหรงดันไปจ้่าจี้กับมารจึงจอกสาวตนหนึ่งที่มีสายเลือดสูงส่งพอควรเข้า พอมีลูกก็ไม่กล้าบอกใคร กลบเกลื่อนไปว่าเป็นลูกของตนกับภรรยาที่จากไปในการต่อสู้กับเหล่ามาร ก่อนจะอุ้มเขากลับมาเลี้ยงดูที่ตระกูลเขียน พร้อมด้วยเด็กในตระกูลคนอื่น ๆ พอเขาอายุครบสิบสามปี พลังมารของเขาก็จะตื่นขึ้น และสังหารผู้อื่นไม่เลือกหน้า หนึ่งในเหยื่อของเขาคืออดีตแม่ทัพอุดรแห่งสวรรค์ด้วย จากนั้นคนอื่น ๆ ในตระกูลเขียนก็จะจองจำมารน้อยตนนั้น ทรมาณจนมารน้อยบังเกิดความแค้น เมื่อถึงเวลาพลังมารตื่นขึ้นเต็มที่ เขาก็ไม่ทนอีกต่อไป เผาตระกูลเขียนวอด หลบหนีไปหาพวกมาร สืบทอดพลังของมารรุ่นเก่า และกลายเป็นประมุขมารที่น่ากลัวที่สุด

ประเด็นมันอยู่ที่ตรงนี้ หลังจากประมุขมารได้ครองตำแหน่งของตนอย่างมั่นคง เหล่ามารก็ถูกส่งเข้าไปปูนเมืองมนุษย์ ทั้งเหล่าเทพและเหล่าผู้บำเพ็ญตนทั้งหลายไม่อาจจะต่อกรได้ จนกระทั่งมีมนุษย์หญิงคนหนึ่งทะลุมิติเข้ามา เลือดของเธอคือสิ่งที่เหล่ามารหวาดกลัวเป็นที่สุด เธอก็คือนางเอกของเรื่องนี้ มีนามว่า ‘เงินเขียนเขียน’ เธอจะตกหลุมรัก ‘เขียนเพยหมิง’ แต่ขณะเดียวกัน ประมุขมาร ‘เขียนเพยซา’ ก็ตกหลุมรักเธอเช่นเดียวกัน แล้วนางเอกก็ดันมีใจให้ผู้ชายสองคนพร้อม ๆ กัน

อันก่อให้เกิดกระทุ้งตามมาตามมา คนอ่านของผม ครั้งหนึ่งบอกว่านางเอกควรจะคู่กับเขียนเพยหมิง อีกครั้งหนึ่งก็บอกว่าเขียนเออร์ควรจะคู่กับเขียนเพยซามากกว่า โอ้ย ปวดหัว ดังนั้นผมจึงขอยกหน้าที่นี้ให้แก่คุณ จะเข้าไปวนเนื้อหาในนิยายยังงี้ก็ได้ แต่ขอให้แม่คุณเลือกสักทีเถอะว่าอยากคู่กับใคร

ประเด็นที่สอง อันเป็นประเด็นสำคัญที่ผมจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากคุณ คือเผ่ามารเกิดได้นักประดิษฐ์ผู้หนึ่ง คิดค้นของวิเศษที่ไม่มีอาวุธวิเศษใดบนสวรรค์สามารถต่อกรกับมันได้ เรื่องนี้เป็นความผิดของผมเอง ตอนที่ผมวางพล็อตนิยายเรื่องนี้ ผมวางมันด้วยอารมณ์ล้วนๆ ไม่นึกว่าผลงานนี้จะเด่นดัง ผมสามารถเขียนนิยายได้ แต่ต้องอยู่บนความสมเหตุสมผล และเหตุของมันก็คือผมดันเขียนว่าไม่มีอาวุธวิเศษใดเทียบเท่ากับอาวุธชิ้นนั้น ส่วนพวกเทพก็ไม่มีใครเป็นอัจฉริยะมากพอจะสร้างของวิเศษที่พอจะต่อกรกับมันได้ ดังนั้น หากจะจบให้สมเหตุสมผลที่สุดก็คือเผ่ามารครองทั้งสามภพ และผมก็จะโดนกระหน่ำด่าแบบไม่มีชั้นดี

มันทำให้ผมคิดถึงคุณ คนที่สามารถสร้างสิ่งที่ต่อกรกับของชิ้นนั้นได้ ในความคิดของผม และในเนื้อหาของนิยาย ก็มีเพียงคุณคนเดียวเท่านั้น ตัวคุณเองก็คงไม่อยากจะเห็นมารครองสามภพใช้หรือไม่ ดังนั้น ช่วยผมหน่อยเถอะนะ ผมเองก็จะคอยช่วยคุณอยู่ห่างๆ เช่นกัน

มู๋หรงเหยียนอ่านจดหมายฉบับนี้จบก็เผาทิ้งอย่างรวดเร็ว คำรามเบาๆ “ช่างเป็นผู้ที่ไร้ความรับผิดชอบโดยแท้จริง!”

ตัวเองสร้างปัญหาขึ้นมาเอง แล้วดันจบเนื้อหาในนิยายไม่ได้เลยโยนหน้าที่นี้มาให้ผู้อื่นอย่างเขา ห่วยแตกสิ้นดี!

ครั้นทำลายจดหมายเพื่อระบายอารมณ์เสร็จ มู๋หรงเหยียนก็ถอนใจเฮือกใหญ่ เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เขาคิดถึงเนื้อความใน

จดหมาย ก่อนจะรำพึงรำพันออกมาเบา ๆ

“คนที่สามารถทำให้เจ้าเขียนเพียงหนึ่งถึงกับตกหลุมรักได้ จะงม
ลุ่มเมืองขนาดไหนหนอ”

1

มู่หรงเหยียนนำของทั้งหมดที่เขามีมาวางกองรวมกัน และเริ่มคิดอย่างจริงจังว่าเขาจะหาทางล้างมลทินให้ตนเองอย่างไร

เนื่องจากจดหมายที่เขาได้จาก ‘คนเขียน’ นั้นมีแต่ต้องให้ทางนั้นส่งมาหาเขา เขาไม่สามารถส่งจดหมายไปหาคนผู้นั้นได้ มู่หรงเหยียนจึงมีข้อมูลน้อยมากในการตัดสินใจเรื่องราวต่อไป แต่เขาก็ยังไม่คิดว่าชีวิตของตนจะเป็นเพียงนิยาย ดังนั้น เขาย่อมดิ้นรนสร้างเรื่องราวของตนเองให้มีตอนจบที่สวยงาม และตอนจบของเขาก็คือการขึ้นไปเสวยสุขบนสวรรค์อีกครั้ง

ในตอนนี้มู่หรงเหยียนต้องการเทพที่เชื่อใจได้ แต่เทพบนสวรรค์นั้นมีเหล่ามารแฝงกายอยู่ มู่หรงเหยียนคบหาสตรีเป็นจำนวนมาก แต่คบหาบุรุษน้อยมาก ดังนั้นเขาจึงกำลังมืดแปดด้าน ครุ่นคิดว่าจะหาผู้ใดมาช่วยหนุนหลังดี

ยังดีที่เจ้าคนเขียนปริศนาคนนั้นส่งจดหมายมาบอกเขาว่าผู้นำตระกูลเขียนจะถูกสังหารเมื่อไร ดังนั้นมู่หรงเหยียนจึงเกิดความคิดดี ๆ ขึ้นมา

“ข้าจะต้องไปหาขุนฉิงเล่อ ช่วยชีวิตเขา และเล่าเรื่องทุกอย่าง

ให้เขาฟัง เห็นแก่ที่ข้าช่วยชีวิตเขาเอาไว้ ชุนจึงเลอะจะต้องรับฟังข้า และช่วยล้างมลทินให้ข้าอย่างแน่นอน”

มู่หรงเหียนตัดสินใจ เทพอย่างเขาไม่จำเป็นต้องกินอาหาร แต่เขาก็ยังจำเป็นต้องพักผ่อน พอรุ่งเช้ามาถึง มู่หรงเหียนใช้คาถาเรียกเงิน เรียกเงินจำนวนหนึ่งออกมา เขาจึงม้าที่ยืมมากลับไปคืนเจ้าของ และขอซื้อม้าจากชาวบ้าน พาตัวเองไปยังตระกูลเซียน

มู่หรงเหียนอารมณ์ดีขึ้นมากเมื่อหาทางออกให้ตนเองได้ และลงมือดำเนินการตามแผน ทว่าเมื่อตระหนักได้ว่าในยามนี้ นอกจากชุนจิงเล่อผู้เป็นแม่ทัพบุตรบนสวรรค์ลงมาจุติแล้ว ยังมีเซียนเพี้ยนหมิง ศัตรูคู่อาฆาตตลอดกาลของเขาจู่ดิ่งมาด้วย รอยยิ้มของมู่หรงเหียนก็ไม่ใช่ธรรมดาตินัก

มู่หรงเหียนเร่งเดินทางไปยังตระกูลเซียนให้ทันเวลา โดยไม่หลงมัวเมาเหล่าบุปผาริมทางไปเสียก่อน ทว่าพอเข้าสู่เขตของตระกูลเซียนที่อยู่ท่ามกลางขุนเขา กลิ่นอายมารก็ปะทะกับจมูกของมู่หรงเหียนเข้าอย่างจัง

ความจริงที่ว่า แม้ตนจะเร่งเดินทาง แต่เขาก็ยังมาไม่ทัน ทำให้มู่หรงเหียนไม่สบอารมณ์ เขาคิดว่าหน้ากากไม้ที่ซื้อมาจากสาวน้อยหน้าหวานริมทางมาสวม ซุ่มอยู่ตรงพุ่มไม้ พอเห็นศิษย์ในสำนักฝึกตนแห่งนี้กำลังวุ่นวาย เขาก็คิดว่าเอาคนผู้หนึ่งที่วิ่งช้าที่สุดมาทำให้สลับหยิบเสื้อคลุมและกระบี่ของอีกฝ่าย พุ่งตรงไปยังจุดที่น่าจะเกิดเรื่อง

เหล่าศิษย์ของสำนักพรตกำลังวิ่งกันให้หอลห่าน คล้ายกับว่าทุกคนไม่รู้ว่าควรจะไปทิศทางใด เพราะที่ปักทั้งหลายล้วนถูกเผาทำลาย แต่จุดที่จิตมารแรงกล้ามากที่สุดนั้นอยู่ที่จุดเดียว มู่หรงเหียนวิ่งเข้าไป พอตวัดกระบี่ที่ขอยืมมาทำลายหน้าต่าง ภาพที่เห็นทำเอามู่หรงเหียนถึงกับเบิกตากว้าง

เขามาช้าไป

อาวุธเทพที่สวรรค์ส่งลงมาพร้อมด้วยชุนจิงเล่อนั้นกำลังปักคา

อยู่ที่หน้าอกของเซียนฟางหรง หรือว่าร่างจืดของซุนจิงเล่อ อาวุธเทพ นั้นมีไว้สำหรับสังหารมารโดยเฉพาะ ย่อมหมายความว่า เป็นอาวุธที่ ทำลายได้แม้กระทั่งวิญญาณ ผู้ที่ลงมือคือเด็กชายวัยสิบสามปี ดวงตา ของเขาแดงก่ำอย่างเผ่ามาร และกำลังหลั่งน้ำตาออกมา

มูหรงเหียนพุ่งตรงไปผลักเด็กคนนั้น พร้อมเร่งกระชากกระบี่ ออกจากร่างของซุนจิงเล่ออย่างรวดเร็ว ทว่าเข้าไปเสียแล้ว ด้วยสายตา ของเทพ มูหรงเหียนแทบจะเห็นไอละอองวิญญาณที่กำลังแตกสลาย ลอยออกจากร่างของซุนจิงเล่อ

มาตรว่ามีได้สนิทสนมกัน แต่ก็คุ้นเคยกันมาแสนนาน มูหรง-เหียนมือสั่นเทา กำลังจะก้าวเข้าไปประคองร่างนั้น พลันรู้สึกได้ถึง จิตสังหารจากด้านหลัง มูหรงเหียนขยับกายหลบหลีก ทว่าอีกฝ่าย กลับมีวิถีกระบี่ที่แข็งแกร่งกว่า ตามมาทางที่หน้าท้องของเขาได้อย่าง รวดเร็ว

มูหรงเหียนเบิกตากว้าง มองเซียนเฟยหมิงที่ใช้กระบี่แทงหน้า ท้องของเขา เทพนั้นมีร่างอมตะ อาจจะไม่ตาย แต่ก็มีเชื่อว่าเขาจะไม่ เจ็บ โชคดีที่กระบี่ในมือเซียนเฟยหมิงไม่ใช่อาวุธเทพ ย่อมมีอำนาจ น้อยกว่ากระบี่ที่มูหรงเหียนถืออยู่ ทว่าพลังวิญญาณยังคงเป็นของ เทพสงคราม แผลที่ท้องนี้จึงทำให้มูหรงเหียนเจ็บจริง ๆ แต่ทั้งที่เจ็บ ถึงเพียงนี้ มูหรงเหียนก็ยังบังคับกระบี่ในมือให้ตัวตื้อขึ้นไปด้านบน ฟัน เพดาน ทำให้ผู้ที่ซ่อนตัวอยู่บนหลังคาร่วงลงมา มูหรงเหียนคว้าร่าง ของเซียนเฟยหมิงโยนไปไว้ด้านข้าง พร้อมดึงกระบี่ออกจากท้องของ ตนเอง แล้วเอ่ย

“ปกป้องเซียนเฟยซาเอาไว้!”

หัวของเขาคิดได้อย่างว่องไว แม้เซียนเฟยซาจะคลุ้มคลั่งเพราะ เลือดมารเดือดพล่านในวันเกิดอายุครบสิบสามปี แต่เด็กบ้าคลั่งคน หนึ่งจะสามารถจุดไฟเผาเรือนทุกหลังให้ลุกศิษย์ทั้งหลายวิ่งวุ่นไปทั่ว ได้อย่างไร และเมื่อมูหรงเหียนมองไปยังมือของเซียนเฟยซา มือของ

เด็กชายมีรอยถูกไฟลวก เขียนเพยซาอย่าอมไม่เอามือไปจับไฟเล่นแน่ แต่เขาใช้มือกุมกระบี่อันเป็นอาวุธเทพ ซึ่งเป็นอริกับเผ่ามารอย่าง ยิ่งยวด ปกติคนจับของร้อนย่อมต้องปล่อยมือ แต่เขียนเพยซาลับใช้ กระบี่นั้นสังหารผู้อื่น จะต้องมิผู้ชักใยเขาอยู่!

เขียนเพยหมิงคล้ายจะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นไปชั่วขณะ แต่เมื่อ เห็นแมงมุมประหลาดที่ตกลงมาจากหลังคา ก็ทราบว่าเป็นเรื่อง ประหลาด ตอนเขียนเพยซาถูกผลัก มู่หรงเหยียนก็พาดฝ่ามือไม่เบา นักทำให้เขาหมดสติไป เขียนเพยหมิงสำรวจร่างของลูกพี่ลูกน้อง จึง เห็นว่ามีแมงมุมที่มองแทบไม่เห็นพันอยู่ที่ร่างของเขียนเพยซา

มู่หรงเหยียนหาใช่เทพสงคราม แต่เขาก็เคยประจำที่กองทัพเทพ จึงเรียนรู้การต่อสู้มาบ้าง มารแมงมุมตนนั้นเห็นว่าแผนของตนถูกทำให้ ล้มเหลว ก็ฟันโยใส่มู่หรงเหยียนอย่างกราดเกรี้ยว โยนนั้นอาจจะดูอ่อน นุ่มก็จริง แต่สามารถตัดได้แม้แต่เหล็กกล้า มู่หรงเหยียนใช้พลังเทพ บังคับกระบี่สะบัดโยแมงมุมนั้น หูของเขาได้ยินเสียงกรีดร้องของ หญิงสาวผู้หนึ่ง

มู่หรงเหยียนเป็นคนที่มิปฏิบัติกับสตรี พอหันมาเห็นหญิง วยกลางคนงดงามผู้หนึ่งกำลังกอดเด็กชายตัวเล็กที่ร่ำไห้ น้ำตานองอยู่ ก็เผลอสมานหลุดไปวูบหนึ่ง เขียนเพยหมิงต้องตะโกนบอกให้เขาระวัง มู่หรงเหยียนถึงได้ชะยับตัวไปด้านหลัง โยแมงมุมตัดหน้ากากของเขา ออกเป็นเสี่ยงๆ

มู่หรงเหยียนหวงแหนหน้าตาที่สุด รู้สึกสับสนที่โดนแกล้งก็โมโห ขึ้นมาทันที บังคับกระบี่ของตนวัดตัดขาของมันจนล้ม กระโดดหลบ โยที่มันพ่นออกมา แล้วพาดฝ่ามือลงที่ส่วนหัวของแมงมุม จนร่างของ แมงมุมตัวใหญ่ล้มตึง

มู่หรงเหยียนคิดว่ากระบี่มาแทงร่างของมันอีกครั้งหนึ่ง ร่างกาย อวบน้ำของมารแมงมุมนกลายเป็นเศษขี้เถ้า เขาหันมามองเขียนเพย- ซาที่กำลังปรือตาอยู่ในวงแขนของเขียนเพยหมิง

‘เด็กคนนี้เป็นสายเลือดมารเข้มข้น ต้องกำจัด!’

มู่หรงเหยียนคิด แต่เขายังไม่ได้ทำ พลันทางตาเห็นหญิงวัยกลางคนคว่ำกระบี่ที่ตกพื้นเล่มหนึ่ง พุ่งตัวหมายจะแทงเขียนเพยขาอย่างรวดเร็ว มู่หรงเหยียนขยับตัวก่อนจะได้สติเสียอีก เขาฟันกระบี่ของหญิงวัยกลางคนผู้นั้นแตกกระจาย ปลายคมของกระบี่นั้นห่างจากดวงตาของเขียนเพยขาไม่ถึงหนึ่งฝ่ามือ

หญิงวัยกลางคนล้มลง เงยหน้ามองมู่หรงเหยียนอย่างตกตะลึง มู่หรงเหยียนครุ่นคิดถึงสายตาของนางที่เขาเห็นเมื่อครู่นี้ เขียนเพยขาถูกเขียนเพยหมิงกอดอยู่ แต่นางไม่อ้อมแรงเลยสักนิด ปรักายตาอาฆาตเมื่อครู่ เห็นชัดว่าต้องการกำจัดคนทั้งสอง!

เหล่าลูกศิษย์ตามมาแล้ว มู่หรงเหยียนคว้าร่างของเขียนเพยหมิงและเขียนเพยขา คนหนึ่งอุ้มพาดบ่า อีกคนหนึ่งไกวข้างเอว แล้ววิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

“เจ้าทำบ้าอะไร?” เขียนเพยหมิงมีสติดี ร้องถามเสียงดัง

“นางเป็นแม่เลี้ยงของเจ้าใช่หรือไม่?” มู่หรงเหยียนร้องถาม “ไม่เห็นหรือว่าเมื่อครู่นางคิดจะสังหารเจ้าและเขียนเพยขาไปพร้อม ๆ กัน! นางจะทำไปทำไมหากไม่ได้อยากให้ลูกชายของนางขึ้นเป็นใหญ่!”

มิน่า เมื่อครู่นางถึงเอาแต่กอดเด็กชายคนนั้นเอาไว้มองเห็นเขียนเพยหมิงถือกระบี่มาจี้มเขา ยังไม่ร้องห้ามเลยสักแอะเดียว!

เขียนเพยหมิงจนปัญญา แม้จะยังเด็ก แต่เขาก็คิดว่าที่ผู้นำตระกูลเขียนคนต่อไป อีกทั้งยังฉลาดเกินตัวเช่นนี้ เหตุใดจะไม่รู้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น

ตระกูลเขียนนี้เพิ่งจะผ่านสงครามระหว่างมารกับมนุษย์มา คนในตระกูลเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน ในนิยายที่คนเขียนได้บอกแก่เขา เขียนเพยขาจะสังหารทั้งลุงและพวกป้าสะใภ้ของตนเองในเวลาต่อมา เหลือแต่เขียนเพยหมิงเท่านั้น แต่เพราะมู่หรงเหยียนเข้ามาป่วน เขียนเพยขาเลยไม่ถูกจองจำ พอหลุดตามลำดับชั้นแล้ว เขียนเพยหมิงนั้น

ยังเล็กเกินไป คนที่จะขึ้นมาดูแลตระกูลเขียนแห่งนี้แทนได้ก็คือแม่เลี้ยงของเขา และแม่เลี้ยงก็ไม่ได้ชอบเขานัก ดังนั้นเขาอาจจะอยู่ไม่พ้นวัยผู้ใหญ่เลยด้วยซ้ำ นอกจากจะพาไปด้วยกัน มู่หรงเหยียนก็หาทางออกอื่นไม่เจอ

มู่หรงเหยียนหาสถานที่ที่เหมาะสมในขุนเขานั้นเอง เขาหยิบเอาผงชาดออกมาวัดเป็นวงแหวนขนาดใหญ่ สำหรับกลบพลังเขียนและเริ่มต้นสะกดพลังมารของเขียนเพยซา เขียนเพยหมิงจับตามองเขาทุกฝีก้าว พอมั่นใจว่าจะไม่มีใครหาเขาเจอ มู่หรงเหยียนก็ทรุดตัวลง กุมบาตแผลที่หน้าท้อง

“เจ้าเป็นใคร ไม่ใช่คนของตระกูลเราใช่หรือไม่” เขียนเพยหมิงเอ่ยปากถาม สีนํ้าระแวดระวัง

มู่หรงเหยียนชี้ที่แผลของตนเอง เอ่ยปากถามเสียงสั่น “เจ้าจะไม่มีแก้ใจถามผู้มีพระคุณน้อยหรือ ว่าแผลของเขาเป็นอย่างไรบ้าง” เขียนเพยหมิงมองแวบหนึ่ง “นิดเดียวเอง”

“ให้ข้าแทงเจ้ากลับคืนดีหรือไม่” หากเขาไม่ใช่เทพ และอาวรุณนั้นไม่มีพลังพอ มู่หรงเหยียนอาจตายคากระบี่อีกฝ่ายไปแล้ว

เห็นเขียนเพยหมิงไม่มีสีหน้าสำนักผิดเลยสักกระฝักกรีนเดียว ยังคงมูมานะมองใบหน้าเขาด้วยสายตาพิจารณา มู่หรงเหยียนถอนใจหยิบกระบี่เทพขึ้นมา เดินไปยังเขียนเพยซา

แม้ว่าเขียนเพยซายังเด็ก เขาเพิ่งพ้นจากการสลบ แต่พอจะมีสติรู้ว่าใครเป็นอันตราย เห็นมู่หรงเหยียนตรงมาหาตนเองพร้อมอาวรุณเด็กชายก็เร่งคลานไปหลบหลังเขียนเพยหมิงทันที เขียนเพยหมิงร้อง

“เจ้าคิดจะทำอะไรนะ!?” เขายกมือขึ้นกั้นลูกพี่ลูกน้องของตนเองอย่างปกป้อง

“เขาเป็นมาร” มู่หรงเหยียนเอ่ย “เป็นมารที่มีสายเลือดน่ากลัว ดังนั้นพวกมารจึงใช้เขาให้สังหารผู้อื่น ให้เขาทุกซ์ทรมาณจนเกลียดโลกใบนี้ และสักวันเขาจะสังหารทุกคน แม้แต่เจ้าเองก็เช่นเดียวกัน!”

เขียนเพยซาสายหน้า น้ำตานอง “ไม่ ข้าไม่...”

เขียนเพยหมิงอาจจะเป็นเทพสงคราม แต่เขาจุติมา ยังไม่ฝึก
ปรีจนเก่งกาจเหมือนเก่า และมู่หรงเหยียนในยามนี้ก็ดวงใจกว่าเขา
พริบตาเดียวกระซากร่างของเขียนเพยหมิงออกห่าง เขาจับเขียนเพย-
ซาดไว้แนบพื้น เตรียมเอาระเบี๊ยะเทพแทงตรงหัวใจ

“อย่า...!” เขียนเพยหมิงพวมาจับมู่หรงเหยียน แต่ถูกผลักออก
อย่างรวดเร็ว

มู่หรงเหยียนกำกระบี่มัน เจือขึ้นและกำลังจะแทงลงไป ทว่าพอ
เห็นดวงตาอบน้ำตาของเขียนเพยซาที่ไม่มีแม้แต่แรงต่อต้านเขา ภาพ
ของตนเองที่เคยถูกจับซึ่งเชนนีก็พานไหลเข้ามาในสมอง สองมือพลัน
ลั่นเทา ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่อาจหักใจเอาระเบี๊ยะแทงร่าง
เด็กชายผู้นี้ได้

เขียนเพยหมิงทำท่าจะเข้ามาขวางอีก แต่พอเห็นมู่หรงเหยียน
เจือกระบี่แล้วเอาจง ทำเช่นนี้ถึงสามครั้งสามครา ก่อนจะวางอาวุธเทพ
ลงข้างกายโดยแรง มู่หรงเหยียนถอนใจเฮือกใหญ่ สิ้นหน้าอับจนหนทาง
ผลจากเขียนเพยซา

เขียนเพยซาดลันมาหาเขียนเพยหมิง เขียนเพยหมิงอายุ
เท่ากับความ แต่กล้าหาญกว่าเขียนเพยซามาก เขากอดอีกฝ่ายเอาไว้
พร้อมพึมพำปลอบเสียดเบา

“ไม่ต้องกลัว... ไม่ต้องกลัว...”

“ต้องกลัวสิ” มู่หรงเหยียนเอ่ย มองพวกเขา “จากนี้ไปพวกเรา
จะต้องถูกตามล่า ทั้งจากเหล่ามาร จากเหล่าเทพ และเหล่านักพรต”
มู่หรงเหยียนเอ่ยจบก็ทิ้งตัวลงนอนอย่างหมดเรี่ยวแรง ยกมือขึ้นปิด
หน้า “ข้าต้องบ้าแน่ๆ ที่ทำเช่นนี้”

เรื่องที่เขียนเพยซามีสายเลือดของเผ่ามาร คงถูกประกาศไปทั่ว
โลกแห่งผู้ฝึกตน และนักพรตทุกคนจะต้องตามล่าเขา และแม่เลี้ยงของ
เขียนเพยหมิงก็อาจจะตามล่าเขียนเพยหมิง เพื่ออำนาจของตนด้วย

มู่หรงเหยียนก็หลบหนีจากสวรรค์มา ยังไม่อาจหาหลักฐานมา ล้างมลทินให้ตนเองด้วย เมื่อไม่คิดสังหารเขียนเพยชา และซุนจิงเล่อ ก็ร่างสัญญาญญาณสลายไปแล้ว เขาก็ต้องหนีบเอาเด็กสองคนนี้ไปด้วย เขาต้องปกป้องคนหนึ่งไม่ให้เทพ มาร และมนุษย์เจอตัว และต้องสร้าง ทัศนคติดี ๆ ต่อเขียนเพยหมิง พออีกฝ่ายกลับสวรรค์ จะได้พูดถึงเขา ในแง่ดี

มู่หรงเหยียนกลิ้งตัวไปมาพลงถอนใจ “หากรู้ว่าพยายามอย่างไร ข้าก็มาไม่ทันเช่นนี้ ข้าน่าจะแวะไปพูดคุยกับอาเหมยเสียก่อน เขาว่า นางทั้งร้ายรำ เล่นเพลงพิณ และช่างเจรจา...”

อาเหมยคือชื่อของนางคณิกาอันดับหนึ่งในหอโคมเขียวที่ มู่หรงเหยียนพบบนถนนเมื่อสองวันก่อน นางมีรูปโฉมงดงามหมดจด มองเขาแล้วช่ายตาหวาน ก่อนจากกันมายังมอบผ้าเช็ดหน้าปักลาย บุปผามาให้ด้วย ขณะที่กำลังรำพึงรำพันถึงคนงามเพลิน ๆ เขียนเพยหมิงที่ไม่รู้ว่าไกรธอะไรถีบเข้าที่หน้าท้อง ตรงบาดแผลของเขาดังพลัก!

“ข้ามีนามว่ามู่หรงเหยียน เป็นเทพวังสวรรค์บนสวรรค์ หน้าที
ของข้าคือการประดิษฐ์ของวิเศษ ไม่นานมานี้ข้าถูกใส่ร้ายว่า... เมาแล้ว ทำลายเนตรส่องภพ ของวิเศษอันดับหนึ่งแห่งแดนสวรรค์ ที่ใช้สำหรับ สอดส่องมองดูเหล่ามาร ทำให้ข้าต้องโทษ ถูกกักบริเวณเพื่อสร้างเนตร ส่องภพอันใหม่ขึ้นมา”

มู่หรงเหยียนกล่าวข้ามเรื่องที่ทุกคนพบเขาอยู่บนเตียงกับ มารดาสวรรค์ เขากระแอมเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวกับเด็กทั้งสองต่อ

“ที่จริงคือเหล่ามารบุกขึ้นไปบนสวรรค์ ทำลายเนตรส่องภพ และ พวกมันคิดจะสังหารข้า จึงใส่ร้ายว่าข้าลวนลามภรรยาของราชครู สวรรค์ เจ้าแก่นั่นส่งทหารไล่ตามข้า ข้าเลยหนีลงมา และเมื่อปะติดปะต่อเรื่องราวให้ดีแล้ว ข้าก็คิดว่าพวกมารต้องการอะไร เลยมา ช่วยเหลือพวกเจ้า แต่เนื่องจากว่าข้าไม่ได้ลงมาที่โลกมนุษย์นานแล้ว

และอาเหมยก็งาม... เลยไม่คุ้นชินกับเส้นทาง จึงมาเข้าไปก้าวหนึ่ง”

มู่หรงเหยียนตัดเรื่องจดหมายลึกลับ มองเขียนเพยหมิงและเขียนเพยซา เขากล่าวอย่างตัดสินใจ

“เขียนเพยซา”

เขียนเพยซาหดหัวกลับไปอยู่หลังเขียนเพยหมิง มู่หรงเหยียนขุดลับหยกสลักที่ด้านในมีลูกแก้วสีแดงอยู่ แล้วกล่าวต่อ

“ข้าสาบานว่าจะไม่คิดสังหารเจ้าอีก แต่เจ้าจะต้องใส่เนื้อเอาไว้ตลอดเวลา ไม่ว่ายามนั่ง ยามนอน ยามกิน ยามขับถ่าย หรือว่ายามหลับก็ห้ามถอดมันเด็ดขาด และห้ามไปไกลจากตัวข้า เข้าใจหรือไม่”

เขียนเพยซาหันมองเขียนเพยหมิง ก่อนจะพยักหน้ารับซำๆ มู่หรงเหยียนเดินมาผูกไว้ข้างเอวของอีกฝ่ายพลางเอ่ย “สิ่งนี้คือเครื่องหอมที่สามารถกลบกลิ่นมารของเจ้าได้ สิ่งที่อยู่ด้านในคือเลือดของข้า เจ้าพกมันเอาไว้ ย่อมไม่มีใครจับได้ว่าเจ้าเป็นมาร และข้าก็ยังสลักอาคมข่มพลังมารของเจ้าเอาไว้ด้วย ดังนั้นเจ้าต้องรักษามันเอาไว้ให้ดี”

“เข้าใจแล้ว” เขียนเพยซาผงกศีรษะ

มู่หรงเหยียนหันมามองอีกคน พอเห็นดวงหน้านั้นในตอนกลางวันก็แสงแดดสาดส่องแล้วเขาก็รู้สึกปวดใจจนต้องเบือนหน้าหนี นี่คือคู่ोरิอันดับหนึ่งบนสรวงสวรรค์ของเขาเลย

“ทำหน้าที่อะไรของเจ้า” เขียนเพยหมิงยังคงเป็นดุจเดิม มองมู่หรงเหยียนเหมือนเขากำลังมองภาพเขียนอันบิดเบี้ยวสักภาพหนึ่ง แม้ว่าเขียนเพยหมิงในความทรงจำของมู่หรงเหยียนจะเติบโตใหญ่มาก ทว่าคู่อาฆาตก็ยังคงเป็นคู่อาฆาตอยู่วันยังค่ำ

มู่หรงเหยียนกระแอม ในหัวพลันคิดแผนร้ายขึ้นมาทันควัน เขายิ้มเล็กน้อยยามกล่าว “เจ้าต้องเรียกข้าว่าอาจารย์”

คิดภาพเขียนเพยหมิงเรียกเขาว่าอาจารย์อย่างเคารพต่อหน้า เหล่าเทพเขียนทุกองค์ มู่หรงเหยียนอดลอบหัวเราะหัวร้ายในใจไม่ได้

เขียนเพยหมิงกล่าว “เจ้าเนี่ยนะ” เขากวาดตามองมู่หรงเหยียน ตั้งแต่หัวจดเท้า จนมู่หรงเหยียนอยากจะเอากล่องวิเศษที่พกติดตัวมาจากสวรรค์พาดเขาให้หัวแบะ

“เจ้าจะต้องฝึกการบำเพ็ญตน หากไม่ใช่ข้าที่ต้องสอนเจ้า แล้วจะเป็นใคร” มู่หรงเหยียนถลึงตาใส่ พอลึกคิดว่าคำพูดของตนหมดจดก็เชิดหน้า ยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างผู้เหนือกว่า

เขียนเพยหมิงเดินผ่านตัวเขาแล้วกล่าว “ที่นี่ยังอยู่ในเขตภูเขาของตระกูลเขียน ข้าจะไปขโมยตำราเรียนมา แล้วเราค่อยออกเดินทาง”

มู่หรงเหยียนอ้อมมือมาบีบคอเขา พร้อมเอ่ยเสียงน่ากลัว “รู้หรือไม่ว่าข้าอาจจะลงเอยในการสังหารเขียนเพยซา แต่ถ้าเป็นเจ้า ข้าสาบานว่าจะไม่ลงเอยเลยแม้แต่บ่อย!”

แต่ไหนแต่ไรมา เขาชิงชิง (หมั่นไส้) หน้าตาที่เทพสวรรค์ชื่นชม นักหนาามาแสนานาน วันนี้ได้โอกาสละ จะขอบู๊ยบู๊ยาหน้าตาของเขียนเพยหมิงให้สาแก่ใจ พอลึกดั่งนั้น มู่หรงเหยียนก็ดึงแก้มทั้งสองข้างของอีกฝ่ายแล้วเอ่ย

“เรียกข้าว่าอาจารย์”

เขียนเพยหมิงต๋อยเข้าที่หน้าท้องของเขาอย่างแรง มู่หรงเหยียนยังไม่หายเจ็บติ ถึงขั้นทรุดฮวบลงกับพื้น เจ็บจนเอ่ยไม่ออก ได้แต่ชี้เขียนเพยหมิงที่เดินจากไป อดีตเทพสงครามบอก

“ข้าจะไปเก็บข้าวของ เจ้าและอาจารย์อยู่ที่นี้เถอะ”

มู่หรงเหยียนแทบกระอักเลือด

มัน... มัน... ไม่เปลี่ยนไปเลย!

มู่หรงเหยียนพบเขียนเพยหมิงได้อย่างไรหรือ

มันนานมากจนเขาจำไม่ได้แล้ว และพวกเขาก็ไม่ได้ซังน้ำหนำกันตั้งแต่แรกเจอ

ความบาดหมางของพวกเขาเริ่มตั้งแต่ตอนไหนกันหนอ อาจจะ

เป็นตอนที่เขียนเพยหมิงเข้ามาพบมู่หรงเหยียนในสภาพน่าอาย ตอนที่มู่หรงเหยียนแสร้งให้เขาเข้าไปในสถานที่อาบน้ำของเหล่าเทพธิดา ตอนที่เขียนเพยหมิงจับมู่หรงเหยียนกดน้ำเป็นการล้างแค้น ตอนที่... ตอนที่...

มู่หรงเหยียนคลั่งขมับของตนเอง กล่าวตามตรง หลังจากเขียนเพยหมิงขึ้นสวรรค์มา มู่หรงเหยียนก็ไม่ได้สนใจเขานัก เพราะเทพสงครามบนสวรรค์นั้นมีมากมาย ไม่ว่าอย่างไร ความสำคัญของเขียนเพยหมิงย่อมเทียบเทพประดิษฐ์ที่มีเพียงสององค์บนสวรรค์เช่นเขา และอาจารย์ไม่ได้ พออาจารย์จากไป ก็เหลือมู่หรงเหยียนเพียงผู้เดียว

แค่ครานั้น เขียนเพยหมิงได้ตำแหน่งเทพผู้เป็นที่นิยมมากที่สุด ในสวรรค์ แทนที่มู่หรงเหยียนเท่านั้นเอง มู่หรงเหยียนสาบาน เขาไม่ได้แค้นเขียนเพยหมิงจากเหตุการณ์นั้นเลยจริง ๆ

เพราะมู่หรงเหยียนเองก็ไม่แปลกใจนัก

เขียนเพยหมิงสมควรได้ตำแหน่งนี้ ก็เพราะเขียนเพยหมิงรูปร่างมากกว่าเขา...

เฮ้ย!

บุรุษจะเป็นที่นิยมมันต้องมองที่นิสัยมีเซ่หรือ!? หากให้มู่หรงเหยียนสาธยาย เขียนเพยหมิงน่าจะเป็นพวก ‘หน้าไหว้หลังหลอก’ แท้ ๆ! ต่อหน้าเทพองค์อื่นจะยิ้มแย้มเปิดเผย วาจาสุภาพนุ่มนวล ต่อหน้าเหล่าเทพธิดา แววดาจะละมุนละไม แต่พออยู่กับเขาสองต่อสองเมื่อไร อีกฝ่ายจะเผยธาตุแท้ออกมาเมื่อนั้น ไม่มีความเคารพในฐานะที่เขาขึ้นสวรรค์มาก่อนไม่พอ เขียนเพยหมิงยังชอบกระทำเหมือนเขาเป็นกระสอบทราย และนั่นทำให้ทุกครั้งที่มู่หรงเหยียนเจอเขียนเพยหมิง เขาอยากจะหนีไปให้ไกลสักพันลี้!

เขียนเพยหมิงรู้ว่าเขาไม่ชอบให้ใครแตะต้องดวงหน้า พอพวกเขาพบหน้ากันจะชกหน้าเขาเป็นการทักทายทันที แล้วกลับเกลื่อนว่าตบแมลงวัน

(มู่หรงเหยียน : บนสวรรค์มันมีด้วยหรือ)

เขียนเพยหมิงรู้ว่ามือทั้งสองเป็นของมีค่าสำหรับมู่หรงเหยียน แต่เขียนเพยหมิงหักมือของเขาถึงสองครั้ง ถือได้ว่าเป็นเทพองค์เดียวที่กล้าทำร้ายมืออันเรียวงามของมู่หรงเหยียน

เขียนเพยหมิงรู้ว่ามู่หรงเหยียนชอบสาวงาม และทุกครั้งที่เห็นมู่หรงเหยียนทำเจ้าชู้กับสาว ๆ อีกฝ่ายจะพุ่งหมัดหรือฝ่าเท้ามาหา มีหน้าซ้ำ หญิงสาวทุกคนที่มู่หรงเหยียนหมายตาจะบอกว่า ‘ข้าชอบแบบท่านแม่ทัพเขียนมากกว่าเจ้าค่ะ’

มู่หรงเหยียนมั่นใจว่าเขียนเพยหมิงจะต้องเกลียดเขาอย่างมากอย่างแน่นอน!

พวกเขาเหมือนน้ำกับไฟ แทบจะทะเลาะกันทุกครั้งที่เจอหน้ากัน หากถามมู่หรงเหยียน มู่หรงเหยียนก็จะตอบว่าเป็นเขียนเพยหมิงต่างหากที่ตามราวีเขา เขาจะจับสาวคนไหน จะอุ้งนางอย่างไร ไข่เรื่องที่อีกฝ่ายจะมาเขย่าคอแล้วบอกให้เขาสารมด้วยหรือ

ทุกครั้งที่พวกเขาทะเลาะกัน มู่หรงเหยียนมักพ่ายแพ้ พอเห็นเขียนเพยหมิง เขาล้วนอยากจะหนีไปให้ไกล จนเป็นที่ลือชาไปทั่วแดนสวรรค์ว่าหากอยากจัดการมู่หรงเหยียน ให้ไปตามเขียนเพยหมิงมา

มู่หรงเหยียนเจ็บใจ เขามีได้แพ้เสียหน่อย แต่เพราะเขามีใช้เทพสงคราม ดังนั้นเลยมีพลังทำลายล้างไม่มากเท่าเขียนเพยหมิง ทำให้เสียเปรียบอยู่บ่อยครั้ง ทว่าสุดท้ายแล้ว เขาก็สามารถเอาคืนได้ โดยการแอบหยอดสุราหมื่นปีในถ้วยชาของอีกฝ่าย ทำให้เขียนเพยหมิงหลับในหน้าที่ ถูกเนรเทศลงมาเกิดเช่นนี้อย่างไรเล่า อูะ ฮ่า ๆ

และเพราะกำจัดคู่อริไปจากแดนสวรรค์ได้ชั่วคราว วันนั้นมู่หรงเหยียนเลยปล่อยตัวปล่อยใจดื่มด่ำรสสุรา แล้วลืมตาขึ้นมาอยู่บนเตียงของประมุขสวรรค์ ร่วมกับมารดาสวรรค์... เลวที่สุด

ยิ่งคิดถึงความหลัง และยิ่งคิดถึงปัจจุบันที่มู่หรงเหยียนจำเป็นต้องให้เขียนเพยหมิงช่วยยืนยันความบริสุทธิ์ให้ตนเอง มุมปากของเขา

ก็กระตือรือร้นอย่างอดไม่อยู่ หากเขียนเพยหมิงมีแววเป็นเด็กดี น่ารักน่าเอ็นดูสักนิด มู่หรงเหยียนจะไม่รู้สึกเจ็บปวดเท่านี้เลย

แต่กระนั้น ในยามนี้เขียนเพยหมิงก็ยังเป็นเพียงเด็กน้อยอยู่ เด็กที่จะแอบเข้าไปขโมยของสำคัญของตระกูลเขียนหลังเกิดเรื่อง เสียจะถูกจับ และถูกแม่เลี้ยงสังหาร มู่หรงเหยียนก้มมือเรียกอีกฝ่ายเข้ามา ยัดสร้อยข้อมือที่เขาทำระหว่างทางให้แล้วเอ่ย

“เจ้ามีเวลาเพียงแค่นี้ช่วยยามหลังจากสวมสร้อยข้อมือนี้ เจ้าจะหายตัวได้ ไม่มีกลิ่นตัว ไม่มีใครสัมผัสถึงตัวตนและพลังของเจ้า พอครบหนึ่งช่วยาม สร้อยข้อมือนี้จะหลุดออก ดังนั้นระวังตัวแล้วรีบกลับมา”

เขียนเพยหมิงได้ยินเช่นนั้นก็ถามขึ้น “เจ้าประดิษฐ์มันได้นานแล้วหรือ”

“คือที่จริงข้าเพิ่งสร้างมันเมื่อลงมาโลกมนุษย์ คิดจะใช้ไว้หลบหนีพวกเทพ...” มู่หรงเหยียนกล่าวคลุมเครือ เรื่องอะไรจะให้เขียนเพยหมิงรู้ว่าเขาสามารถประดิษฐ์ของวิเศษเช่นนี้ได้มานานแล้ว พอกลับสวรรค์ อีกฝ่ายจะได้เที่ยวโพนทะนา เห็นเขียนเพยหมิงมองเขาด้วยสีหน้าเหมือนกำลังครุ่นคิดบางอย่าง เขาจึงรีบดันหลังของอีกฝ่าย “เจ้าไม่ต้องคิดอะไร รีบไปรีบกลับ ข้าจะดูแลลูกพี่ลูกน้องของเจ้าให้ เร็วเข้า!”

มู่หรงเหยียนไม่เสียงทั้งเขียนเพยซาไว้เพียงลำพัง และการขโมยจะมีโอกาสสำเร็จสูงกว่าหากใช้คนที่ชัดเจนเส้นทางเพียงผู้เดียว เขียนเพยหมิงรู้สถานการณ์ของตนเอง ให้เขาไปนั้นเหมาะสมที่สุด

ที่มู่หรงเหยียนเจ็บใจนั่นคือ อย่างเขียนเพยหมิงจะต้องเดาได้อย่างแน่นอนว่ามู่หรงเหยียนประดิษฐ์สร้อยข้อมือนี้นั้นขึ้นมาเพราะเขาชอบย่องเข้าออกตำหนักของผู้อื่น ชอบไปสังสรรค์กับภรรยาของผู้อื่น ก่อนจะเผ่นหนีไป

อย่างไรก็ดี เขียนเพยหมิงกลับมาอย่างสมบูรณ์พร้อม ทั้งยัง

เอาถุงเงิน อาหาร และตำราลับของสำนักกลับมาด้วย
 มู่หรงเหียนเหียนดริมผีปากออก มองไปทางอื่นด้วยความ
 แสดงตา

เมื่อเขียนเพยหมิงกลับไปขโมยของจำเป็นสำหรับการดำรง
 ชีวิตในวันข้างหน้ากลับมา เหล่าคนในสำนักเขียนย่อมรู้ว่าตำราลับ
 ของพวกเขาหายไป ดังนั้นจึงได้ออกระดมค้นหาในบริเวณภูเขา แต่
 เพราะอาคมที่มู่หรงเหียนลงทุนกริดเลียดवादเอาไว้ ทำให้ไม่มีใคร
 ตามพวกเขาเจอ

แน่ละ อาคมนี้มู่หรงเหียนคิดค้นและร่ำเรียนมาเพื่อที่จะหลบ
 หนีบรรดาเหล่าเทพสงครามที่ตนเกลียดไปเจ๊าะแจ๊ะกับภรรยาของพวกเขา
 มาโดยเฉพาะ ดังนั้นเหล่านักพรตธรรมดาย่อมไม่อาจมองฝ่าอาคม
 นี้ได้

มู่หรงเหียนมองของวิเศษของสำนักเขียนที่เขียนเพยหมิงขโมย
 มาในกลางดึกคืนนั้น เขากำลังครุ่นคิดว่าจะนำพวกมันมาดัดแปลง
 อย่างไร เพื่อสร้างประโยชน์สูงสุดแก่ตนเองและเด็ก ๆ

เสียงสะท้อนดังมาจากเขียนเพยซาที่นอนขดตัวอยู่ข้าง ๆ เขียน-
 เพยหมิง มู่หรงเหียนมองเด็กชายที่ดวงหน้าเปื้อนไปด้วยน้ำตา เขา
 อยากจะบอกให้อีกฝ่ายหยุดร้อง แต่เขาก็พอจะเข้าใจ เขียนเพยซาอาจ
 จะไม่เคยรู้ว่าตนเป็นมาร จนกระทั่งเกิดเรื่อง และได้สังหารผู้ที่เขา
 รักไป ถึงนั้นจะเป็นการบงการของมารตนอื่น แต่ผู้ที่แทงดาบใส่หลังของ
 เขาก็ยังคงเป็นเขียนเพยซาอยู่ดี หลังจากนั้นความจริงอันน่ากลัวกำลัง
 ถาโถมใส่ตัวเด็กน้อย ว่าจากนี้ตนจะต้องถูกตามล่า อาจไม่ได้พบความ
 สงบสุขอีกเลยตลอดชีวิต

เด็กคนนี้พึงจะสูญเสียคนในครอบครัวด้วยมือของตนเอง เขา
 สังหารคนรักโดยที่เขาไม่ต้องการ เมื่อเป็นเช่นนี้ แล้วใครจะมีสิทธิ์ห้าม
 ไม่ให้เขาร้องไห้ได้

ภาพของเขียนเพยซาที่นอนขดตัวอย่างเจ็บปวดชวนให้เทพอย่างเขาใจอ่อน มู่หรงเหยียนเดินไปจับขาเขา เขียนเพยซาสะดุ้ง มู่หรงเหยียนทรุดกายลงนอนเหยียดข้างเขา ดึงเขาเข้ามากอด พลางกระซิบปลอบ

“ไม่เป็นไร ข้าจะอยู่ด้วย ไม่เป็นไร โลกใบนี้มันไม่ได้แย่นขนาดนั้นหรอกนะ”

เวลานี้ ทั้งเขาและเขียนเพยซาต่างก็ถูกตามล่าไม่ต่างกันหรือ มู่หรงเหยียนจึงกอดผู้ร่วมชะตากรรมตัวเล็กเอาไว้อย่างเข้าใจ เขียนเพยซาล้ายเจดที่พึ่งใหม่นอกจากเขียนเพยหมิง จึงซุกหน้าเข้ากับอกของเขา แล้วก้มเสื้อของเขาแน่น แต่ก็ยังไม่กล้าร้องไห้เสียงดัง

มู่หรงเหยียนตบหลังเขาอย่างปลอบประโลม ก่อนจะรู้สึกถึงการมาเยือนของบุคคลที่สาม เขียนเพยหมิงตื่นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ และเริ่มต้นแทรกตัวเข้ามาระหว่างเขาและเขียนเพยซา ดันลูกพี่ลูกน้องของตนออกจากวงแขนของเขา ส่วนตนเองเข้ามานอนแทนที่แล้วเอ๋ย

“อาซา สกปรกนะ”

‘ปากเจ้าสิที่สกปรก! ปากของเจ้าน่ะสกปรกที่สุดในสามภพ!’

มู่หรงเหยียนอยากจะเขกศีรษะของเขียนเพยหมิงเหลือเกิน แต่พอคิดได้ว่าอีกฝ่ายอายุเท่าเขียนเพยซา และเพิ่งจะเห็นว่าบิดาของตนจากไปต่อหน้า อีกทั้งเขียนเพยหมิงบนสวรรค์ก็สนิทสนมกับแม่ทัพซุนฉิงเล่อไม่น้อย ความเศร้าโศกของเขาควรจะมียากพอๆ กับเขียนเพยซาเลย

มู่หรงเหยียนใจอ่อน เขาจะคิดว่าอาการปากหาเรื่องของเขียนเพยหมิงเกิดขึ้นเพื่อกลบเกลื่อนความเจ็บปวดในใจของเจ้าตัว

พวกเขาลงจากเขา และแอบไปเอาม้าที่มู่หรงเหยียนซื้อ
มาซึ่งนำมันไปผูกไว้ที่ตีนเขา เจ้าม้าตัวนั้นมีท่าทางกระหาย มู่หรงเหยียนเลยต้องเสียเวลาป้อนอาหารและน้ำให้มัน ตอนที่เขากำลังจะขึ้นขี่หลัง

ม้า เขียนเพยหมิงก็ถามเบาๆ

“เจ้าจะขี่ม้าไป แล้วให้เด็กอย่างพวกเราเดินตามกระนั้นหรือ”

“...” มู่หรงเหยียน

มู่หรงเหยียนดันเขียนเพยหมิงและเขียนเพยซาขึ้นหลังม้า จากนั้นก็จับม้าม้าให้เดินไปตามทางราวกับเป็นคนรับใช้ที่ไม่ปาน

“เราจะไปที่ไหนกันหรือขอรับ” เขียนเพยซาเอ่ยถาม

“ไม่ว่าที่ไหนก็มีแต่คนอยากจับพวกเราทั้งนั้น” มู่หรงเหยียนตอบอย่างไร้อารมณ์ “ตัวข้านั้นไม่เท่าไร เวลาของสวรรค์หนึ่งวันเท่ากับโลกมนุษย์หนึ่งปี พวกเทพสวรรค์คงจะไม่ลงมาจับข้าในตอนนี้อย่างไร แต่พวกเจ้า...” มู่หรงเหยียนมองเด็กทั้งสอง ซึ่งไปที่เขียนเพยหมิง “เจ้าเป็นบุตรชายคนสำคัญของตระกูลเขียน พวกมนุษย์ย่อมรู้จักหน้าตาของเจ้าเป็นอย่างดี”

เป็นทั้งบุตรชายคนสำคัญของตระกูลเขียน และยังเป็นต้นตระกูลของตระกูลเขียนด้วย เขียนเพยหมิงขี่มู่หรงเหยียนกลับ

“เจ้าเองก็โดดเด่นไม่น้อย วันนั้นที่เจ้าวาดลวดลายสู้กับมารแมงมุม ต่างหูอันนั้นจะต้องวิบวับเข้าตาแม่เลี้ยงของข้าอย่างแน่นอน ถอดมันออกเถอะ”

เขียนเพยหมิงไม่กล่าวว่าหน้าตาของเขาหล่อเหลาหมดจดจนทำให้สาวงามยากจะหลงลืม เป็นเรื่องที่ยอมรับได้ แต่ทำไมต้องมาเจาะจงชี้ที่ต่างหูสุดรักสุดหวงของมู่หรงเหยียนด้วยก็ไม่รู้

หากกล่าวถึงความโดดเด่นอื่นของมู่หรงเหยียน นอกจากเรื่องความเจ้าชู้ของเขาแล้ว มีอีกสามลักษณะอันเป็นจุดเด่นของเขาบนสรวงสวรรค์

หนึ่งเรื่องที่ถูกพูดถึงกันมากที่สุดคือ รสนิยมการประดับต่างหู ควรรู้ว่านี่คือเรื่องแปลก ในโลกนี้มีแต่สตรีเท่านั้นที่นิยมเจาะหูและสวมต่างหู แต่มู่หรงเหยียนกลับเป็นบุรุษที่เจาะหู ซ้ำยังสวมต่างหูห้อยระย้าโดดเด่นอย่างไม่เกรงสายตาใคร

ต่างหูที่เขารักที่สุดและใส่ประจำนั้นคือต่างหูหลายดอกมะลิที่ทำจากทอง ประดับด้วยหินปะการังสีแดงขนาดเท่าหัวแม่มือ ร้อยหยกเล็ก ๆ สามอันเป็นพวงระย้าห้อยลงมา เส้นทองเส้นเล็กโดดเด่นตัดกับเส้นผมสีดำของเขา ยามเขาเดิน มันจะขยับไหว หูหრაโดดเด่นเป็นสง่าไม่เหมือนใคร ต่างหูนี้เป็นต่างหูเพียงข้างเดียว ไม่มีคู่ของมันเหมือนต่างหูอื่น มู่หรงเหยียนจะสวมไว้ที่หูซ้ายของเขา ใครมองต่างก็สงสัยว่าเป็นรสนิยมประเภทไหน แต่ไม่ว่าอย่างไร มู่หรงเหยียนเป็นชายรูปงาม เขาสวมอะไรก็งดงาม

ต่างหูอันนี้มีประวัติเล่าขานกันว่าเคยมีสตรีผู้หนึ่งที่เขาเข้าหาและติดพันอยู่ช่วงหนึ่ง นางขอต่างหูทองคำอันนี้ของมู่หรงเหยียน เมื่อเขาไม่ให้ เทพธิดาผู้นั้นจึงขโมยต่างหูทองคำประดับปะการังแดงข้างนั้นไปเมื่อมู่หรงเหยียนกำลังหลับ ทุกคนทราบเพราะนางมีนิสัยชอบกลั่นแกล้งผู้อื่น อยากจะหยอกล้อมู่หรงเหยียนเท่านั้น

ไม่คาดคิดว่ามู่หรงเหยียนกลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ เข้าฟ้องประมุขสวรรค์ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องการต่างหูข้างนั้นของตนคืน ไม่เช่นนั้นเขาจะไม่สร้างของวิเศษให้แก่เทพผู้ขึ้นสวรรค์มาใหม่ เทพเขียนทั้งสวรรค์เห็นเขาเป็นเช่นนั้นก็อ้าปากค้าง มู่หรงเหยียนผู้นี้ไม่มีนิสัยใจร้อนวู่วาม ใครตำหนิติเตียนหรือด่าทอเขา เขาก็มักจะหัวเราะแล้วปล่อยผ่านไป ขนาดถูกผู้อื่นกระทืบโดยไร้ความผิดเขายังไม่โกรธเคืองยิ่งกับสตรีด้วยแล้ว มู่หรงเหยียนจะสุภาพยิ้มแย้ม พุดจาเอาอกเอาใจพวกนางอยู่เสมอ มีแต่ต่างหูทองคำข้างนี้เท่านั้นที่ทำให้เขาสร้างเรื่องใหญ่จนสะเทือนไปทั้งสวรรค์ ไม่มีใครทราบประวัติของมัน แต่ทุกคนก็รู้ว่าเขารักต่างหูนี้มาก

ภายหลังเขียนเพยหมิงต้องการจับเขาสำเร็จโทษ แค่ว่าต่างหูข้างนี้เอาไว้ มู่หรงเหยียนที่ไม่อยากให้หูขาด และยิ่งไม่อยากให้ต่างหูสุดรักขาดก็ไปไหนไม่รอด ร่ำร้องว่ายอมทุกอย่าง ขอแค่เขียนเพยหมิงอย่าทำอะไรต่างหูของเขาก็พอ

สองคือ ที่มาของฉายาของเขาในหมู่เทพเซียนสตรีคือ ‘ทวยเทพแห่งดอกมะลิ’ ในตำหนักเทพของมู่หรงเหียนนั้นอุดมไปด้วยต้นมะลิ ซึ่งออกดอกตลอดเวลา มู่หรงเหียนชมชอบกลิ่นของดอกไม้ชนิดนี้ เขาอาบพรมตนเองด้วยกลิ่นของดอกมะลิเสมอ หากใครได้กลิ่นดอกมะลิ ก็หมายถึงได้กลิ่นของเขา เหล่าบุรุษจับได้ว่าสตรีของตนไปคลอเคลียกับมู่หรงเหียน ก็เพราะได้กลิ่นดอกมะลิติดตัวพวกนางมานั่นเอง

สามคือ การเอาเส้นผมปรกหน้าผาก ควรทราบว่าเทพเซียนทั้งหลาย เชื่อว่าสง่าราศีของบุรุษจะอยู่ที่หน้าผาก เทพทั้งหลายมักเปิดหน้าผาก แต่มู่หรงเหียนชอบปิดเส้นผมปรกหน้าผาก บางครั้งแทบจะปิดดวงตาของเขา เขาไม่เคยเปิดหน้าผากให้ผู้ใดได้มองเห็นดวงตาของเขาชัด ๆ แต่กระนั้นมันกลับเป็นความด้อยที่เสริมความเด่น มู่หรงเหียนอาจจะดูไม่เปิดเผยสง่างาม แต่เผยความลึกลับน่าค้นหาแทน

คราแรก แทบไม่มีใครเคยเห็นดวงตาของมู่หรงเหียนอย่างชัดเจน จนกระทั่งเซียนเพียหมิงตัดผมส่วนหน้าของเขาออกตอนที่มู่หรงเหียนกำลังหลับ ทวยเทพจึงได้เห็นอย่างชัดเจนว่ามู่หรงเหียนมีดวงตาและคิ้วที่งดงามละม้ายคล้ายสตรี แม้ผู้อื่นจะเอยชมเขา มู่หรงเหียนก็ยังชอบไว้ผมปรกหน้าผากเช่นเดิม เพียงแค่ลั่นกว่าแต่ก่อนเล็กน้อย

บัดนี้หนึ่งในเทพที่มีนิสัยประหลาดที่สุดบนสวรรค์กำลังได้เถียงกับเด็กชายวัยสิบสามปี เซียนเพียหมิงกล่าว

“หากเราอยากจะปลอมตัวก็ทั้งตัวตนของตนเองไปบางส่วน เชื้อข้าเถอะ เอาต่างหูอันนั้นไปขายเสีย แล้วก็ไว้ผมทรงใหม่ ทำให้คนอื่นจำหน้าท่านไม่ได้ จะดีที่สุดก็คือตัดไอ้ผมที่ปรกหน้าผากออกเถิด รุ่งรัง”

“เจ้ามาเกิดใหม่ทั้งที เหตุใดจึงไม่เปลี่ยนนิสัยไปด้วยเล่า! เลิกยุ่งกับต่างหูของข้า และผมของข้าได้แล้ว!” มู่หรงเหียนอยากจะทำอะไรก็ได้กับข้า แต่กลัวว่าหากทำเช่นนั้น พริบตาเดียวเซียนเพีย-

หมิงจะกรีธาทัพลงมาจากสวรรค์ และลากเขากลับไปสำเร็จโทษอย่าง
แน่นอน มู่หรงเหียนเปลี่ยนเรื่อง “ข้าเหลือสรว้อยข้อมือล่องหนอีก
เพียงแค่นี้เส้น อยากรจะใช้มันในตอนที่เราออกจากเมืองมากกว่า
ดีที่สุดคือยามนี้จะต้องหาทางออกจากเขตของตระกูลเซียนโดยไม่มี
ใครเห็น พวกเจ้าพอจะมีวิธีหรือไม่”

เซียนเพยซาส่ายหน้า เอ๋อเบา ๆ “ขอโทษ”

เซียนเพยหมิงครุ่นคิดพลางบอก “ข้ารู้จักสถานที่แห่งหนึ่ง แต่
เราต้องอ้อมภูเขาภูนี้ไป แล้วจะเจอถ้ำแห่งหนึ่ง เดินทะลุเข้าไปจนถึง
จะสามารถออกจากตระกูลเซียนได้”

“คนอื่น ๆ ในตระกูลรู้เส้นทางนี้หรือไม่” มู่หรงเหียนหรีดตา

เซียนเพยหมิงนิ่งไปสักพักก็กล่าว “เมื่อก่อนเคยรู้ แต่ตอนนี้
มีแต่ข้าเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้”

“ดี!” มู่หรงเหียนจูงม้า “เจ้าบอกทางมา”

เซียนเพยหมิงสมแล้วที่เป็นว่าที่หัวหน้าตระกูลเซียนคนต่อไป
เขานำทางทุกคนไปยังด้านหนึ่งของภูเขา ซึ่งอยู่ในมุมอับสายตาพอ
สมควร ที่นั่นมีโพรงขนาดใหญ่ไม่ใหญ่ไม่เล็ก พอจะให้ม้าเดินเข้าไปได้ ที่ถูก
ต้นไม้บดบัง คล้ายว่าจะถูกทิ้งร้างมานานปี และไม่ได้รับการดูแล เซียน-
เพยหมิงและเซียนเพยซาออกจากหลังม้า เซียนเพยหมิงเดินนำเข้าไป
เขาหาอะไรมาจุดไฟเพื่อส่องสว่าง ทางเดินนั้นทั้งแคบและอับชื้น เป็น
ทางทอดยาวเข้าไปในหุบเขา บรรยากาศเย็นเยียบขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้อ่านอาจจะคิดว่านี่คือทางลับในหุบเขาธรรมดา แต่มู่หรงเหียน
กลับรู้สึกว่าเขาได้กลิ่นอายของเทพเซียนมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้จะไม่มาก
ขนาดรู้สึกได้ว่าต้องมีเทพลี้กองค์พำนักอยู่ แต่ก็มากพอจะรู้ว่าจะต้อง
มีเทพสวรรค์มาเยือนที่นี่บ่อยครั้ง

“ที่นี่คือที่ไหน”

เซียนเพยซาถาม สีหน้าของเขาบ่งบอกว่ามาที่นี่เป็นครั้งแรก
เขามองเซียนเพยหมิงอย่างสงสัย คล้ายจะมีประโยคคำถามแปะที่

หน้าผากว่า ‘เจ้ารู้จักที่นี่ได้อย่างไร’

“ที่นี่คือทางเข้าไปส่วนลึกของหุบเขา เป็นถ้ำกลางหุบเขาสูงนี้ และเป็นสถานที่ที่ผู้นำตระกูลเซียนรุ่นแรกใช้ในการบำเพ็ญ” เซียนเพยหมิงอธิบาย เขาจ่อไฟไปที่ผนังทำให้เห็นเส้นสายการขีดนับวันและร่องรอยของกระบี่ แล้วชี้ไปด้านบนเห็นโพรงขนาดใหญ่ที่ทำให้แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาได้ น่าเสียดายที่แสงนั้นส่องเพียงจุดเดียว นั่นคือจุดที่มีพืชชนิดหนึ่งขึ้นอยู่ “หุบเขานี้คือทางผ่านของเหล่าเทพ สมัยก่อน ลิบปี... เทพจะปรากฏกายที่นี่สักหนึ่งหน ต้นตระกูลเซียนได้คัมภีร์ในการฝึกและขึ้นสวรรค์เพราะเขาเฝ้ารอเทพอยู่ที่นี่”

เซียนเพยหมิงเหลือบมองไปยังมู่หรงเหยียน มู่หรงเหยียนกล่าว

“มิน่า สถานที่แห่งนี้จึงกรุ่นไปด้วยกลิ่นอายของเทพ...” มู่หรงเหยียนชี้ไปที่จุดที่แสงส่องถึง “รับพลังจากทั้งขุนเขาและแสงจันทร์ ที่ตรงนั้นจะต้องมีพืชวิเศษขึ้นมาอย่างแน่นอน พวกเทพก็จะลงมาเก็บมัน” พอมู่หรงเหยียนเพ่งมองพืชที่อยู่ตรงนั้นให้ ได้กลิ่นที่แสนคุ้นเคย เขาก็อุทานเบา ๆ “ต้นมะลินี้”

เทพสวรรค์ที่ชื่นชอบต้นมะลิเป็นที่สุด สาวเท้าตรงไปยังต้นมะลิตันนั้น เซียนเพยหมิงขยับมือโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า ทำให้มู่หรงเหยียนเห็นว่าต้นมะลียู่มาก ที่นี้อาจจะไม่มีแสงแดดส่องถึง ทว่ากลิ่นอายของเทพนั้นมิอยู่คลุ้งไปหมด ต้นไม้ธรรมดาจึงเติบโตได้ดี มู่หรงเหยียนเห็นต้นมะลิขนาดย่อมกำลังออกดอกงดงามก็พลียิ้ม เขาเดินไปสูดกลิ่นของมันด้วยความพอใจ และเอื้อมมือไปเด็ดดอกมะลิมาใส่ถุงผ้าของตนเอง

“ทำไมเจ้าถึงชอบดอกมะลิ” เซียนเพยหมิงเอ่ยถาม

มู่หรงเหยียนตอบพร้อมรอยยิ้ม “เพราะเขากันทันว่ากลิ่นของดอกมะลิจะทำให้คนหนุ่มคึกคัก”

เซียนเพยหมิงแทบจะโยนกิ่งไม้ติดไฟในมือของตนเองไปเผา

ต้นมะลิทั้งหมดดีให้วอดวาย หากว่าเขียนเพยซาไม่ริบคว้ามือของเขา
เอาไว้ พร้อมถมา

“ท่านพี่ ทางออกอยู่ตรงไหนหรือ”

“อ้อมสวนมะลิพวกนี้ไป ก็จะมีทางเล็ก ๆ ให้เดินผ่านไปถึง
เมืองอื่นได้” เขียนเพยหมิงตอบ

“เก่งมาก” มู่หรงเหยียนเอื้อมมือมาลูบหัวเขียนเพยหมิง และ
ถูกอีกฝ่ายปัดมือออกอย่างรวดเร็ว “พวกเราออกไปกันเถอะ”

มู่หรงเหยียนยัดสายบังเหียนของม้าให้เขียนเพยซาเป็นคนจูง
ส่วนตัวเขาเลือกดอกมะลิตูมมาพันผมเล่น และปล่อยให้มันห้อยกับ
เส้นผมของตนเอง ในตอนนั้น กล้องของเขาก็ส่งเสียงดังขึ้น มู่หรง-
เหยียนเลยบอกวาทให้เขียนเพยหมิงช่วยส่องไฟให้สักหน่อย ตัวเขาจะ
เปิดจดหมายอ่าน

เขียนเพยหมิงและเขียนเพยซายื่นหน้ามามองอย่างใครรู้ ก่อน
จะเปลี่ยนสีหน้าเมื่อเห็นภาพลามกในมือของมู่หรงเหยียน อย่างไรก็ตาม
มู่หรงเหยียนดูภาพบัดสีนั้นด้วยท่าทางเคร่งเครียดเป็นอย่างยิ่ง

ถึง คุณมู่หรงเหยียน

ตอนนี้คุณได้กลายมาเป็นพี่เลี้ยงของพระเอกและตัวร้าย
เรียบร้อยแล้ว ผมค่อนข้างแปลกใจที่คุณตัดสินใจเช่นนั้นนะ แต่ก็ถือว่า
เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด และผมก็กำลังเฝ้ารอดูผลการกระทำของ
คุณ กรุณาอย่าดำเนินเรื่องให้น่าเบื่อเกินไปนะครับ

(มู่หรงเหยียน : หน้าพี่เจ้ามิใช่หรือ)

ผมได้บอกไปแล้วว่าผมต้องการช่วยเหลือคุณ ดังนั้นจดหมายที่
ส่งมาราวนี้ ผมจะเล่าเนื้อหาในนิยายที่ไม่มีคุณมาป่วนอย่างคร่าว ๆ
และเขียนกำหนดมาด้วยว่าของวิเศษที่คุณน่าจะเอามาใช้ทำอาวุธเทพ

ได้คืออะไร และเหล่านารใช้วิธีการใดในการสร้างอาวุธมารขึ้นมา หวังว่าจะเป็นประโยชน์กับคุณนะครับ

ป.ล. อย่าคิดแย่งจีบนางเอกแข่งกับพระเอกละ

ป.ล. 2 ก่อนหน้าที่จะกลายเป็นมารเต็มตัว ซาเออร์ค่อนข้างซี้กั๊ว อย่ารังแกเขานักนะ

ป.ล. 3 ผมสามารถส่งจดหมายถึงคุณได้เพียงแค่เจ็ดครั้งเท่านั้น และใช้ไปแล้วสี่ครั้ง เหลืออีกสามครั้ง จนกว่าจะถึงจดหมายฉบับหน้า ขอให้คุณโชคดี

มู๋หรงเหยียนอ่านจดหมายไว้ความรับผิดชอบนั้นแล้วเลื่อนสายตามองไปยังข้อมูลต่าง ๆ ยิ่งมองนานเท่าไร สีหน้าของเขาก็ยิ่งผิดแปลกไปมากเท่านั้น คราแรกเขียนเพยหมิงกำลังสอนไม่ให้เขียนเพยซาเอาอย่างมู๋หรงเหยียน แต่เมื่อเห็นสีหน้าของมู๋หรงเหยียน เขาก็อดถามออกมาไม่ได้

“เกิดอะไรขึ้นเธอ”

มู๋หรงเหยียนหน้าถอดสีเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก่อนกล่าว “เห็นที่ว่าพวกเราจะต้องไปเมืองอู่สือ ชื่นยอดเขาพิสดารเสียแล้ว”

เมืองอู่สือนั้นเป็นเมืองที่อยู่ทางตอนเหนือ ในเขตเมืองนั้นมีภูเขาประหลาดอยู่สามแห่ง แต่ละแห่งนั้นสูงเทียมเมฆ เขว่กัันว่าทุกยอดเขาล้วนมีเซียนประหลาดอาศัยอยู่ แต่แท้ที่จริงนั้นมีเซียนประหลาดอยู่เพียงผู้เดียวในยอดเขาเดียว และคนผู้นั้นก็คือโม่ฟั่นอาจารย์ของมู๋หรงเหยียน

เมื่อเฝ้ามาระรานโลกมนุษย์ เทพเซียนที่ประจำอยู่บนโลกไม่อาจอยู่บนโลกได้ พวกเขาล้วนหนีขึ้นไปบนสวรรค์ โม่ฟั่นและมู๋หรงเหยียนก็เป็นสองคนในนั้น หลังจากสองศิษย์อาจารย์ขึ้นสวรรค์ไปแล้วพวกเขาก็กลับไปยังหุบเขาพิสดารของตนเองบ่อยครั้งมาก

ความจริงมู่หรงเหยียนไม่ควรกลับไปดูที่บ้านเดิมของตนเอง แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ หากว่าข้อความในจดหมายนั้นเป็นความจริงทั้งหมด นั้นย่อมหมายความว่ามิคนใช้ ‘การแลกเปลี่ยนต้องห้าม’ ที่ถูกกล่าวขานกันในหมู่เทพผู้รังสรรค์ ซึ่งก็คือเขา โมฟีน และบรรดาปรมาจารย์เทพรังสรรค์ที่ล่องลับไปแล้วทุกองค์ มู่หรงเหยียนจะต้องไปดูให้เห็นกับตา ว่าตำราต้องห้ามที่อาจารย์ของตนได้ผนึกไปนานแล้วนั้นยังอยู่หรือไม่

มู่หรงเหยียน ลูกพี่ลูกน้องตระกูลเซียนทั้งสอง และม้าอีกหนึ่งตัวเดินทางมาถึงป่าที่เมืองข้างเคียง ที่แรกมู่หรงเหยียนไม่คิดจะเข้าไปในตัวเมือง แล้วเสี้ยงให้เด็กทั้งสองและตัวเขาเจอนักพรต แต่พอเห็นเซียนเฟยซามีท่าทางทรมานจากความหิวแล้ว เขาก็ตัดสินใจพาเด็กทั้งสองเดินทางไปซื้อของตามร้านค้าในตลาดเล็กน้อย พอได้ของมาก็เข้าห้องในโรงเตี๊ยมสำหรับการทำพิธี

เซียนเฟยหมิงและเซียนเฟยซ่านั่งกินหมั่นไถ่อยู่บนเตียง พวกเขามองมายังมู่หรงเหยียนที่กำลังนั่งใช้ชาดแดงวาดอะไบบางอย่างที่พื้นห้อง เซียนเฟยหมิงถาม

“เจ้ากำลังทำอะไรนะ”

“กำลังจะทำหน้ากากหนึ่งมนุษย์ให้พวกเจ้า” มู่หรงเหยียนกล่าว เซียนเฟยหมิงมองของที่มู่หรงเหยียนซื้อมาแล้วเอ่ย “เจ้าทำไม่ได้หรอก”

ของที่มู่หรงเหยียนซื้อมามีแต่ของธรรมดาเท่านั้น เซียนเฟยหมิงเสริมอีก “หากเจ้าอยากรจะทำหน้ากากให้เหมือนจริง เจ้าต้องเข้าไปในร้านค้าของเหล่านักพรต”

บนโลกที่มีมารและปีศาจอาศัยอยู่ร่วมกัน มีคนเป็นนักพรตมากมาย บางพวกก็เรียนวิชาปราบมารเอาไว้ป้องกันตัว แต่หลายคนก็เรียนเอาไว้เพื่อประกอบอาชีพ ร้านค้าสำหรับนักพรตนั้นมักมีของ

วิเศษที่ได้มาจากเผ่ามารขายบ้าง พิเศษที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติบ้าง และของวิเศษที่มนุษย์ซึ่งพอจะมีความสามารถทำขึ้นมาบ้าง

มู่หรงเหียนถอนใจ เอ่ยถามเขียนเพยหึงกลับ “ตอนที่ข้าไปช่วยพวกเจ้า แม่เลี้ยงของเจ้าเห็นข้าแล้ว นางจะคิดว่าข้าเป็นใคร” เขาหยุดครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวต่อโดยไม่ต้องการคำตอบ “ข้าสามารถปราบมารแม่มุมได้เช่นนั้น นางก็ต้องคิดว่าข้าเป็นนักพรตสักคน และด้วยเส้นสายของตระกูลเจ้า ป่านนี้ร้านค้าสำหรับนักพรตทั้งหลายก็คงจะจับตามองลูกค้าที่ไม่คุ้นหน้า และคอยรายงานแม่เลี้ยงของเจ้าไปแล้ว ตอนนี้แม้มีเงิน ข้าก็ไปซื้อของสำหรับเหล่านักพรตไม่ได้”

มู่หรงเหียนกัดปลายนิ้วของตนเอง เขียนใส่กระดาษเปล่าซึ่งไม่ใช่แผ่นยันต์ ก่อนเอ่ย “พวกเจ้าโชคดีที่ได้เห็นการทำพิธีแลกเปลี่ยนของข้า”

ครั้นเขียนยันต์ที่ดูอย่างไรก็ประหลาดในสายตาของเขียนเพยหึงออกมาได้ มู่หรงเหียนก็นำเอามันไปเผาบนเทียนสีแดง วางลงกลางอักขระที่เขาได้วางของที่ดินซื้อมาลงไป สิ่งที่มู่หรงเหียนซื้อมานั้นคือผิวหนังของสัตว์ในสภาพสมบูรณ์ พอยันต์ที่มู่หรงเหียนเขียนลูกไหม้จนหมด ก็บังเกิดแสงสว่างวิ่งตามอักขระเป็นเส้นสาย ตรงเข้าไปลูกไหม้หนังสัตว์นั้น มู่หรงเหียนมองมันด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง เขาใช้ยอดทับทิมพรมน้ำลงไป สิ่งที่ลูกไหม้โชติช่วงนั้นดับภายในพริบตา เหลือเพียงแผ่นหนังที่เหมือนหนังมนุษย์ถูกพิบวางเอาไว้เป็นอย่างดี มู่หรงเหียนไม่สนใจสายตาของเด็กชายทั้งสอง เขาหยิบมันขึ้นมาหันมาจ้องหน้าเขียนเพยซาและเขียนเพยหึง ค่อยๆ สัมผัสใบหน้าของพวกเขาคล้ายกำลังจะวัดขนาด

พอพิจารณาดวงหน้าของเขียนเพยหึง มุมปากของมู่หรงเหียนก็ยกขึ้นเล็กน้อย เขียนเพยหึงเร่งดักคอ

“เจ้าห้ามให้ข้าแปลงเป็นเด็กผู้หญิงเสียวนะ”

รอยยิ้มของมู่หรงเหียนหายไปทันที เขียนเพยหึงยังคงสม

เป็นเขียนเพยหมิง ศัตรูคู่อาฆาตผู้เท่าทันความคิดของเขาจริง ๆ

“รู้หรอกน่า” มู่หรงเหยียนหยิบพู่กันมาวาดดวงหน้าของมนุษย์สองคนลงไป

เขียนเพยซาค่อนข้างสนใจในสิ่งที่มู่หรงเหยียนทำ เขาขยับเข้าใกล้อีกฝ่าย มองมู่หรงเหยียนที่วาดดวงหน้าใหม่ให้พวกเขาอย่างตั้งใจ บ้างจังหวะกำลังครุ่นคิดจะหยิบดอกมะลิที่ห้อยกับผมของตนเองขึ้นมาดม ดูเหมือนว่ามู่หรงเหยียนจะมีนิสัยชอบดมดอกมะลิเวลาทำงาน

มู่หรงเหยียนวาดดวงหน้าเสร็จ ก็หันมาจะจับเด็กสักคนมาทดลองสวมหน้ากาก พอเห็นเขียนเพยซามองมาตาใส เขาก็ยิ้ม กวักมือให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ นำแผ่นหน้าปลอมขึ้นมาวางทาบบดวงหน้าของอีกฝ่าย พร้อมกับเอ่ยเสียงเข้ม

“เจ้าต้องอยู่นิ่ง ๆ นะ”

เขียนเพยซายืนตัวเกร็ง คล้ายไม่กล้าทำผิดคำสั่งเลยแม้แต่น้อย มู่หรงเหยียนเลียปาก หยิบมิดอันเล็กมากริดที่ดวงตาและริมฝีปากของแผ่นหนัง จากนั้นก็หยิบน้ำจากสมุนไพรมานวดที่ดวงหน้าเล็ก ๆ นั้น อย่างเบามือ พริบตาเดียวเขียนเพยซาก็กลายเป็นอีกคนหนึ่ง

เขียนเพยหมิงจ้องมองมู่หรงเหยียนจับเขียนเพยซาแปลงโฉมภาพนั้นคล้ายซ้อนทับกับภาพบางอย่าง เขาหลุบตามองไปทางอื่น ขณะที่มู่หรงเหยียนเอาคันฉ่องมาให้เขียนเพยซามองเงาตนเอง

“เป็นเช่นไรบ้าง ฝีมือของข้าดีเยี่ยมใช่หรือไม่”

มู่หรงเหยียนกล่าว เขียนเพยซาพยักหน้ารับหลายครั้ง ตอนนั้นเขากลายเป็นเด็กที่มีหน้าตาธรรมดาามากคนหนึ่ง

“ท่านเก่งจัง...”

“เมื่อก่อนข้าสามารถแปลงโฉมเหล่าเทพเพื่อลอบเข้าไปในแดนของเผ่ามาร เรื่องแค่นี้ถือว่าเล็กน้อย” มู่หรงเหยียนอดคุยโวไม่ได้ ในตอนที่เทพกับมารทำสงครามกันดุเดือด เขาเองก็มีส่วนร่วมไม่น้อย

ความจริงเทพกับมารนั้นเป็นอริกันมานานแล้ว ประมุขมารตน
 เก่าเห็นว่าจำนวนเทพบนสวรรค์มีน้อย ส่วนพวกมนุษย์นั้นก็อ่อนแอ
 กว่าตน จึงคิดจะยึดครองสามภพ ส่งทัพมารของตนออกมาระราน
 ชาวบ้าน ทำสู้กับสวรรค์ ทัวทั้งสวรรค์ต้องประชุมกันถึงเรื่องการกำราบ
 มารอยู่หลายวัน ซึ่งเป็นหลายปีบนโลกมนุษย์

เทพอาจจะมึพลังมากกว่า ทว่าเผ่ามารมีเยอะเกินไป หลังจาก
 สู้รบกันจนต่างฝ่ายต่างล้มตายไปเป็นจำนวนมาก สุดท้าย ประมุข
 สวรรค์ลงมติส่งแม่ทัพอุดรขุนฉิ่งเล่อจุติลงมาเป็นมนุษย์ มอบอาวุธ
 เทพให้เขา แล้วให้เขาเป็นผู้สอนและชี้นำเหล่ามนุษย์ช่วยเทพปราบ
 มาร ส่วนเหล่าเทพก็แบ่งกำลังเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งปกป้องสวรรค์
 อีกส่วนหนึ่งเข้าร่วมกับมนุษย์จัดการกับเผ่ามาร

คิดถึงครานั้น แม้จะจัดการกับเหล่ามารลงได้ แต่ทุกฝ่ายกลับ
 สูญเสียไม่น้อย มุหรงเหียนก็สูญเสียครั้งใหญ่เพราะเผ่ามารเช่น
 เดียวกัน ไม่นึกเลยว่าตอนนี้เขากลับต้องมาช่วยเหลือเซียนเฟยซาที่มี
 สายเลือดของมาร

กำลังลอบดวงหน้าของเซียนเฟยซา และครุ่นคิดเรื่องเก่าเพลิน ๆ
 เซียนเฟยหมิงก็ส่งเสียงกระแอม แล้วชี้มาที่ตัวเอง มุหรงเหียนหยิบ
 เอาหน้ากากอีกอันหนึ่งขึ้นมา เซียนเฟยหมิงเห็นมันแล้วส่ายหน้าทัน
 ควัน

“ไม่เอา”

“อย่าเรื่องมากน่า ข้าพิถีพิถันให้เจ้าเป็นพิเศษ นี่ไง วาดไฟให้
 ด้วยนะ” มุหรงเหียนกล่าว

“ยามที่เราจะต้องเดินทาง ควรจะทำอะไรที่ไม่สะกดตาเข้าไป
 ไฟเมื่อนี้สะกดตาเกินไป เอาออก!” เซียนเฟยหมิงออกคำสั่ง

“คุณชายน้อย เจ้าอย่าได้เรื่องมากไปเลย” มุหรงเหียนตะล่อม
 อย่างใจเย็น “มิเช่นนั้นเจ้าก็ปลอมเป็นเด็กผู้หญิงเสียสิ...” มุหรงเหียน
 คิดภาพอีกฝ่ายแต่งหญิงแล้วอดหลุดเสียงหัวเราะออกมาไม่ได้ เขา

เดินไปหยิกแก้มขาวอย่างเอ็นดู “เป็นความคิดที่ดีเลยนะ เพราะว่าตอนนี้ชายหนึ่งคนกับเด็กชายสองคนกำลังเป็นที่จับตามองของพวกนักพรตอยู่”

เซียนเพยหมิงถึงตามองเขาอย่างดูดนัย มู่หรงเหียนจึงเอ่ย
“หรือไม่เจ้าก็ลองวาดดวงหน้าด้วยตนเอง”

เซียนเพยซาปล่อยเสียงหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำพูดนั้น เพียงเสียงเดียวรับประกันถึงฝีมือเชิงวาดภาพของเซียนเพยหมิงได้เป็นอย่างดี ทว่าเมื่อเซียนเพยหมิงเห็นสายตาคลุ่นของมู่หรงเหียน เขาก็รับคำท้า

“คิดว่าข้าทำไม่ได้หรือ”

เซียนเพยหมิงคือผู้ที่เรียนรู้ได้ไวในฐานะของว่าที่ผู้นำตระกูลคนต่อไป แต่พอจับพู่กันแล้ว เขาก็วาดได้แต่หน้าและๆ ออกมาจนผิวหนังเทียมเหลือแต่สิ่งที่มู่หรงเหียนวาดไว้ ดวงหน้าของเด็กผู้ชายมีไฝอันโดดเด่น และดวงหน้าของเด็กผู้หญิง

เซียนเพยซาตอบว่าเซียนเพยหมิง ไม่มีคำปลอบโยน แต่การกระทำนั้นคือการปลอบใจ ฝีมือการวาดรูปของเซียนเพยหมิงแย่มาตั้งแต่ชาติที่แล้ว มู่หรงเหียนขยับยิ้มเจ้าเล่ห์ ออกแรงที่มือ ทำให้ดวงหน้าของเด็กผู้ชายปลอมๆ ถูกพลังเทพทำให้ขาดสะบั้น

“ขอโทษที่ ข้ากลั่นขำจนเผลอทำหน้ากากเด็กผู้ชายของเจ้าขาดเสียแล้ว” มู่หรงเหียนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มหวานละมุน

“...” เซียนเพยหมิง